

ליקוטי מזהר"ץ

תורה ס"ה

וחונים עליה
ליקוטי תפילות
הלכות תפילות ערבית ה"ד

מהדורה מיוחדת
עם אותיות גדולות מאירות עיניים
עם שוליים רחבות בכל עמוד לשאלות והערות

מהדורת 'בלכתך בדרך'

אשר קצדון

לטייל
בתורתו

מיישם עיקרי התורה
והמצוות בליקוטי התורה

צינך בטדה

וצדקתו עומדת לעד

ככתר עלי ראש גיליון תורה זו, יונצח לשם ולתפארת הוד, האי תלמיד חכם גאון מופלא ומופלג, ירא ושלם, דבוק בתורת הצדיק בכל לבו ונפשו, באהבתה שגה תמיד וכל חפציו לא שוו בך, זכה וזיכה רבים

הרב החסיד

**רבי שלמה אהרן
ב"ר מרדכי הלוי גוטליב ז"ל**

אשר עסק כל ימיו בלימוד תורת הצדיק
בעמקות ובהתבוננות

זכות לימוד תורת הצדיק
תעמוד לעילוי נשמתו,
לזכרון עולם ולמזכרת נצח

ת.ג.צ.ב.ה.

ההכנה!!!

בחודשים הבאים, כולנו נעמוד בכיליון עינים, בהשתוקקות וכיסופים, אל הקיבוץ הקדוש של בעל השדה הקרב ובא. בחודשים אלו יש לכולנו הזדמנות נפלאה שתעמוד למול נחשול של מטרות שינסה לקחת מכולנו את אותה מתנה והזדמנות נפלאה.

אלו יהיו ימים גועשים בחדשות ועדכונים מהנעשה הרחק אלפי קילומטרים אי שם ביבשת אירופה. המלחמה באוקראינה, הביאה לפתחנו מציאות לוטה בערפל שנה שלישית ברציפות. זו כבר שנה שלישית שבה כולנו עומדים דרוכים ומתוחים במשך כמה חודשים לפני ראש השנה, כששאלה אחת מנקרת בראשו שוב ושוב 'מה יעלה בגורל הקיבוץ הקדוש' 'האם הוא יתקיים כסדרו, האם נזכה לעלות להיראות ולראות...'

כבשנים קודמות, גם השנה לא צפויות הפתעות מיוחדות, בכל יום או יומיים, חדשים לבקרים, יזרמו חדשות ועדכונים לכאן ולשם. זה אומר וזה מכחיש, השגריר ההוא יצהיר והעסקן הזה יודיע, האזניים יתפוצצו מכמויות המילים, והמוח והלב עלולים ליפול תחת הררי המידע וההתלבטויות היישר אל זרועות הבלבול ופיזור הדעת.

בתוך כל הבלגן, בתוך כל פיזור הנפש, יש אי אחד של שקט ויישוב הדעת, אי שכולנו יכולים להיכנס לתוכו בחודשים הקרובים, ולא רק שניצל על ידו

ולו במעט, מהטרדות שמאיימות עלינו להגיע ריקים ודלים אל הציון הקדוש, אלא אדרבה, נוכל לחמוף הרבה הרבה טוב, אוצרות יקרים מפז ומפנינים, כלים והכנה לקבל את כל תיקוני הצדיק הגדול, בעל השדה שביקש וקרא לכולנו להתקבץ אצלו בימי הכסה - ימי ראש השנה הקדושים.

בחודשים הקרובים, אב אלול תשרי, ימי התשובה, ימי הדין, הימים הנוראים וכל החגים, כולנו, אלפי חסידי ברסלב בכל העולם, מתאחדים והולכים עם תורה אחת, תורה ס"ה - ויאמר בועז אל רות, המדברת ועוסקת בתיקון הנשמות על ידי הצדיק הגדול במעלה - בעל השדה.

מי שיזכה להימנות בחלקם של ההולכים בתורתו הקדושה, מי שיזכה לעיין ולהעמיק בתורתו הקדושה, יסתובב כאן עלי אדמות בין כל בני האדם כאחד מהם. כלפי חוץ הוא יהיה דומה לכל בני העולם הסובבים אותו, אך באמת הוא יהיה מוקף באור אחר, שקוע ומבול במים טהורים אחרים לגמרי.

בתוך תורה ס"ה הוא יזכה לתפילה מסוג אחר לגמרי, להבין מרחוק כיצד סותמים את העיניים מחיזו דהאי עלמא, כיצד שייכים כאן בעולם הזה לתכלית של עולם אחר, איך ממשיכים תורה, כיצד ניצולים מייסורי פיזור הנפש, ואיך כל אחד מהנשמות הגדלות בשדה העליון מסייע לבעל השדה בתיקונו הנפלאים.

זהו רק חלקיק אחד ממה שאפשר לדבר במונחים של עולם הזה על תורות ששייכות לעולמות אחרים, אנו יכולים לדבר בעיקר על מה שגלוי לנו, אבל מה שנסתר ואיננו יודעים, לא מכירים ולא מבינים, על זה אי אפשר לדבר, זה שייך לדברים שעין לא ראתה, וגם בזה נעסוק בתוך תורה ס"ה...

חס ושלום, כולנו מקווים שלא... אבל יכול להיות שיהיו כאלו שלא יזכו לנצל את החודשים הקרובים בהכנה רבה לימי הקיבוץ הקדושים. יכול להיות חס וחלילה, שחלק יישארו עניים ושליומולניקע'ם בדיבורי הבל ורעות רוח על מה שקרה קורה ויקרה בנבול, במוסקווה או במולדובה.

אבל רבינו הקדוש, קורא לכל אחד מאיתנו ברחמנות אין קץ:

חדלו לכם עוד מלהיות עניים!

שובו אל האוצרות שלכם!

ואנחנו? ! צריכים רק לקבל החלטה:

אנחנו לא נהיה שליומולניקע'ם!

ביקרא דאורייתא
מערכת לטייל בתורתו

בשדה אשר יקצרו, והלקת אחריו, הלא צוית את הנערים לבתי נעוה, וצמת, והלקת אל הכלים, ושתית מאשר ישאבון הנערים: (ג טז)

א דע, כי יש שדה, ויש גרלים אילנות ועשבים וים ונאים מאד. וגדל יקר יפי השדה וגדוליו אי אפשר לספר, אשרי עון ראחה ואת. ואילנות ועשבים, הם בחינת נשמות קדושות הגרלים שם. ויש פמה וכמה לשמות ערמות, שהם נעים ונדים מרזין לשדה, וממתנים ומצפים על תקון, שייכלו לשוב ולקבם אל מקומם. וגם אפלו נשמה גדולה, שבה תלויים כמה נשמות, לפעמים לשהיא יוצאת לחיון קשה לה לחזור לשם. והם כלם מבקשים ומצפים על בעל השדה, שייכל להתעסק בערך תקונם. ויש נשמה, שתקונה עלידי מיתה של אחר, או עלידי מנוה ועבודה של אחר. וכי שרצה לחגור מתניו, להקים עצמו להיות הוא הבעל השדה, צריך להיות איש אמוד ותקופה, וגבור חיל, וחסם, וצדק גדול מאד. כי צריך להיות אדם גדול ומפגל בבעלה מאד. ויש אחר, שאינו יכול לגמר הענין כי אם עם מיתתו. ואפלו לזה צריך להיות גדול מאד, רק אם פמה וכמה גדולים, שאפלו עם מיתתם לא יועילו. כי אם יש אדם גדול ומפגל בבעלה מאד מאד, יכול לגמר מה שצריך בחיית מיתתו. כי הרבה יסורין ודברים קשים עוברין עליו, אך על ידי גדלותו ומעלתו עובר על כלם, ועושה פעולת השדה כמו שצריך. וכשוכה לתקן הנשמות ולהקניסם, או טוב ורפה מאד להתפלל, כי או התפלה של תקונה. וזה הבעל השדה, הוא משגיח ומשדל תמיד להשקות האילנות ולגדלם, וכשאר תקוני השדה, ולתרוקן האילנות זה מזה הרחקה הראוי, שלא יבחיש אחד את חברו, כי לפעמים צריך לתראות למקרב גדול הרחקה גדולה, כדי שלא יבחיש את חברו:

ב ודע, ששנתנשמות עושין פרות, שעושין רצונו של מקום, או מאירין עיני בעל השדה, ויכולין להיות צופין ורואין במקום שצריך, וזה בחינת (כס"ט ט): שדה צופים. אבל כשאין עושין רצונו ותקדו, הם ושלום, או נתחשכים עיניו, הם ושלום. וזה בחינת: שדה בוכים (אחלת' פ' ח סעודת ק"ח ע"ג), כי כפי הוא לקלקל הראות, כמו שכתוב (סלה ט): וישבו העינים אחר תששם, וירשו רבותינו וירבם לביכה (שם קא:). זה הראות שחולף אחר הכבי. וכישעיו מאירות וצופות, בבחינת שדה צופים הנ"ל, או יכול להסתכל בכל אחד ואחד, להביאו אל התכלית. הני שכול להסתכל בהרפור של כל אחד, אם אינו

כל כך החממה, וכדבר הזה יש כל כך רמת חממה. וזה: את אשר התעללתי במצרים וכו' - זה בחינת הקלפות שאינם מרובי האור משכירת כלים. כי התעללתי - פרש רש"י: שחמתי. הני שעשיתי שחוק ועוללות בעולם, הני בחינת הקלפות, שהן כנגד הקדשה רק כמו מי שפדפה ומשחק ומעשם עצמו לחברו, כי הם רק בקוף המישחק ונדמה עצמו לרדם. וזהו: ואת אותי אשר שמתים כם - כי יש שם אהיות, כי הם באים מרובי אור, משכירת כלים בג"ל. על כן ודעתם כי אני ה' - כי שם תוכלו להכיר את ה', כי יש שם ניצוץ הקדשה ואהיות בג"ל. הני, שאפלו בחוד בחינת השחוק, בחינת הקלפות, הני בחינת אפיקורסית הראשונה, שקא מבחינת רבוי אור בג"ל, גם שם תוכל להכיר את ה'. כי עליו נאמר: ודע מה שתשים לאפיקורם בג"ל. כי אפשר למצא שם אהיות וניצוץ לשכם, כי הם באים משכירת כלים בג"ל:

וזה: ויבא משה אל פרעה וכו', הני מביא מחר ארבה בגבורה. מחר הוא בחינת לעתיד לבוא, כי מחר יקבל שחר (עידן כז), בחינת (מאסא ט): ונעתה בי צדקתי ביום מחר, הני בחינת קבול השחר לעתיד לבוא, ואי יבני בחינת החלל הפני שהוא על ידי המצוים, אך אפשר להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף על פי כן הוא חלל הפני בג"ל. וזהו בעצמו הקבול שחר, כי עשר הקבול שחר לעתיד הוא, שישנו השנות, וכינו מה שהיה אי אפשר להבין בעולם הזה, ואז דעו שהחלל הפני הוא בבחינת ארבה, שהוא קמניא רבויש מנה ובה (מאסא רבה ט' א), (מבטא בכל ספרי קבלה, שהיה בחינת סוד חלל הפני). לבוש הוא בחינת המצוים של חלל הפני, שעל ידו בחינת הלבושין, וכינו שהוא מנה ובה, שבאמת יש שם אלקות, ואף על פי כן הוא בחינת לבוש, בחינת צמזום, בחינת חלל הפני וזה בחינת: ונעתה בי צדקתי ביום מחר צדקתי - בחינת לבושין, בחינת (א"ח טו): צדק לבשתי, שאז ביום מחר, שיהיה הקבול שחר, ותגלה סוד בחינת הלבושין, בחינת המצוים של החלל הפני בג"ל. כי או יתגלה ראש אמנה הנ"ל, בחינת: הביאו השני מראש אמנה תי"ל, בחינת הגון העליון של ראש אמנה תי"ל, שעל ידו נתבטל כל המבוכות של חלל הפני בג"ל. וזה הני מביא מחר ארבה - ראשיתבות: אכן רות הוא באנש (א"ח טו); בחינת נעוה, שהוא בחינת רות, הני, שאז יתגלה הגון ותקדו של ראש אמנה בג"ל, (על ידו) ותבטלו כל האפיקורסות, אפלו של חלל הפני בג"ל:

סח

ויאמר בעו אל רות, הלא שמעת בתי, אל תלכי לקטם בשדה אחר, וגם לא תעבורי מזה וכו'. עינדך

על תקונו בשלמות, מחמת שרחוק מהתכלית עדין, או היא קביאו אל התכלית, ואז הדבור קנה בשלמות. כי כל דבור ודבור הוא עולם מלא, ובשארם עומד להתפלל, ומדבר דבורי התפלה, או הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים. קארם החולץ בשדה, ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אגרה אחרת, ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת, ועושה אגרה אחרת ומקבץ יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגרות יפים נאים. כמו כן הוא הולך בהפלה מאות לאות, עד שמתקברים כמה אותיות, ונעשה מהם דבור. וכן עושה בחביות שלמות, ואחר כך נחבירן שתי המבות. ואחר כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר בקרה אחת. ואחר כך מלקט יותר ויותר, וזהו יחוד מאבות ולבבות ומגבורות לקדשות, וכן הולך לקנוי יותר. מי יפאר גדל פאר הלוקטים והקובצים, שאדם מלקט ומקבץ בדבורי התפלה. וכהדבור יוצא, והדבור הוא יוצא מהנפש, כמו שכתוב (מסכת ג): ויהי האדם לנפש חיה, ותרמינו: לריח ממולא; והדבור בא ונשמע לאזניו, כמו שאמרו רבותנו זכרונם לברכה (מסכת טו): השמע לאזניך מה שאמרה מוציא נפחך; או הדבור מקבש ומתחנן מהנפש, לכל תפוד ממנו. והכף משיצא את ראשוה, כגון אות ב"ת מחבת ברוך, או מקבש ומתחנן מהנפש לכל תפוד ממנו: כי איד תוכל להתפוד ממנו. לגדל ההתקשרות והתאבה שיש בינינו. כי אתה רואה את רך יחי ויוי ונדדי ותפארתה, ואיד תוכל לנחם עצמך ממנו ולתפוד מאתו. הן אמת, שאמרה צריך לילך יותר, כדי ללקט עוד כפלות אחרות ותמידות גדולות, אבל איד תוכל לתפוד ממנו ולשבת אחריו על כל פנים תראא בשכל מקום שהלך ותבוא לשם לא תשבת אותו, ולא תפוד ממנו. מכל שכן כשגומר תבה אחת, או כל התבה מנקשת כל הנ"ל, ומלקפת ומתקפת אותו, ואינה נעזת אותו לילך מאתה כנ"ל. ובאמת הוא צריך ומקרה לדבר עוד תבה דבורים, וכמה קביות ונגנים עד גמר התפלה. על כל קבלה - שצריך לעשות אחר מכל התפלה בלה. ובכל דבור שמופד, יתה מוצא שם כל הדבורים של התפלה, ומהתחלת התפלה עד הסוף יתה הכל אחר. ובשומד בהדבור האחרון של התפלה, יתה עדין עומד בתבה ראשוה של התפלה, כדי שיעל"ידיה ויכל להתפלל כל התפלה בלה, ואי על"ידין לא יתפוד אפלו מאות ראשוה של התפלה:

כי התכלית הוא בלו טוב. כי אפלו כל הצרות והיסורין ותרעות העוקרין על האדם, הם ושלום, אם יסתכל על התכלית - בנדאי אינם רעות כלל, רק טובות גדולות. כי בנדאי כל היסורין באים בכונה מהשם יתברך לטובתו, אם להקבירו שישבו בתשובה, אם למדק עונותיו. ואם כן היסורין הם טובות גדולות, כי פגנת השם יתברך היא בנדאי רק לטובה. ומצא שכל הצרות והיסורין שיש לאדם, הם ושלום, אם יסתכל על התכלית, הניו פגנת השם יתברך, לא יתה לו יסורין כלל, רק אדרבא יתמלא שמחה מגדל רב הטובה, שיקסכל בתכלית היסורין הללו. כי התכלית הוא בלו טוב, בלו איד כנ"ל. ובאמת אין שום רע בעולם, רק בלו טוב. איד עקר הצער שמת לאדם מהיסורין שעוקרים עליו, הם ושלום, הוא רק שיש שלוקרין מהאדם הנרעה, עד שאין יכול להסתכל על התכלית, שהוא בלו טוב, ואז מרגיש צער וקבא היסורין. כי כשיש לו דעה, ומסתכל על התכלית, אינו מרגיש כלל הצער של היסורין כנ"ל. וכה תבין דבר נגלה ונסתר, מה שמתבטבט בנפש האדם, כשיש לו יסורין גדולים, רחמנא ל"ל, כגון למשל כשהחבין איזה אבר לאדם, הם ושלום, או סתם ועצום את עיניו בחוק. כי זה אנו רואים בחוש, כשאדם רוצה להסתכל על דבר שהוא רחוק ממנו, או סתם את עיניו, ומצמצם ומקבין הראות, כדי לבנו הראות אל הדבר הרחוק שרוצה לראות. והם מחמת כי הראות הוא משרת ושליו של המוח, להביא הדבר שרואה לתוך המוח. כי עקר הראיה הוא הדיעה, והיני לידע מהות הדבר שרואה, ונד"קעה היא פגמת, וכשרוצה המוח לידע על הדבר שעומד כנגדו, או הוא שולח את הראות, והראות הולך ורואה הדבר ומביאו לתוך המוח, ואז יודע מה שרואה. ועל כן כששמעבדין דבר לפני אדם בקמוריות גדול, אינו יודע מהות הדבר, אף שבאמת ראה הדבר בעיניו ממש, עם כל זה מחמת הקמוריות, לא היה פגאי להביא הדבר לתוך המוח, ועל כן כשהדבר רחוק ממנו, אין כח בהראות לילך לשם ולהביאו לתוך המוח, מחמת שהדברים אחרים שרואה מן הצד מבלבלים אותו. וכן מחמת הפאור שנתפזר הראות, על"ידיה הוא נקלש, ואין בו כח להביא הדבר שרואה לתוך המוח. על"כן צריך לסתם את עיניו ולצמצם הראות, ויכנינו אל הדבר שצריך, כדי שלא יבלבלו הדברים אחרים. וגם כדי שיתחנן כח הראות, ולא יתה קלוש, ואז יוכל לראות הדבר הרחוק כנ"ל. כמו כן, כשרוצים להסתכל על התכלית, שהוא בלו טוב, בלו איד - כדי לסתם את עיניו, ולבנו ההסתכלות אל התכלית. כי אור התכלית הנה היא רחוקה מראים, ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו, שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולסגרים בתוקף מאד, אף גם לרחקם בהצבעה, כדי לסתמם לגמרי, ואז יוכל להסתכל על התכלית הנה. הניו שצריך לסתם את עיניו מחוץ דהיא עלמא לגמרי, להשלים עיניו ולסגרים מאד, לכלי להסתכל כלל על תאוות עולם הנה ותכליו, ואז יוכל לראות ולהשית אור התכלית הנה, שבלו טוב, ואז יתפולו היסורין

ג רדע, שבחינה זו, הניו בחינת אחר, זה הוא בחינת התכלית, כמו שכתוב (מסכת טז): ביום ההוא יתה ה' אחר ישמו אחר ובוים ההוא, הניו התכלית. והוא בחינת בלו טוב, כי אחר הוא בלו טוב, כמו שאמרו רבותנו זכרונם לברכה (מסכת ג) על פסוק זה: ביום ההוא יתה ה' אחר וכו' - אמו האדמא לאו אחר היא, אלא האדמא מקרבת על הנרעה - דין אמת, ועל הטובה - הטוב והמיטיב, אבל לעתיד יקרבו על הכל הטוב והמיטיב. ומצא, שבחינת אחר הוא התכלית. והוא בלו טוב,

על תקונו בשלמות, מחמת שרחוק מהתכלית עדין, אוי הוא
 קביאו אל התכלית, ואו הדבור ברגו בשלמות. כי כל דבור
 ודבור הוא עולם מלא, ובשארם עומד להתפלל, ומדבר דבורי
 התפלה, אוי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים. כאדם
 החולץ בשדה, ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד
 שיעשה אגדה אחרת, ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת, ועושה
 אגדה אחרת ומקבץ יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה
 אגדות יפים נאים. כמו כן הוא הולך בהפלה מאות לאות, עד
 שמתקברים כמה אותיות, ונעשה מהם דבור. וכן עושה בחבות
 שלמות, ואחר כך נתחברו שתי התבות. ואחר כך הולך
 ומלקט יותר, עד שגומר בקרה אחת. ואחר כך מלקט יותר
 ויותר, ויהי מאבות לנבות, ומנבות לקדשות, וכן הולך
 לקונו יותר. מי יפאר גדל פאר הלוקטים והקובצים, שאדם
 מלקט ומקבץ בדבורי התפלה. וכהדבור יוצא, והדבור הוא
 יוצא מהנפש, כמו שכתוב (מסכת ג): ויהי האדם לנפש חיה,
 ורבינו: לריו ממולא; והדבור בא ונשמע לאזניו, כמו שאמרו
 רבותינו זכרונם לברכה (מסכת טו): השמע לאנודי מה שאמרו
 מוציא נפדי; או הדבור מבקש ומתחנן מהנפש, לכל תפוד
 מנפנו. והכף כשיוצא אות ראשונה, כגון אות ב"ת מחבת ברוך,
 או מבקש ומתחנן מהנפש לכל תפוד מנפנו: כי איד תוכל
 להתפוד מנפנו. לגדל ההתקשרות והתאבה שיש בנינו. כי אתה
 רואה את יקר יחי ויחי ויחדי ותפארתו, ואיד תוכל לנחם
 עצמך מנפנו ולתפוד מאתו. הן אמת, שאמרו צריך לילך יותר,
 כדי ללקט עוד כפלות זרות ומגודות גדולות, אבל איד תוכל
 לתפוד מנפנו ולשבת אחר, על כל פנים תראה שכל מקום
 שחלף ותבוא לשם לא תשבת אחר, ולא תפוד מנפנו. מכל
 שכן כשגומר תבה אחת, אוי כל התבה מבקשת כל הנ"ל,
 ומלפפת ומתבקשת אחרו, ואינה נעזבת אחרו לילך מאתה כנ"ל.
 ובאמת הוא צריך ומקרה לתפוד עוד תבה דבורים, וכמה
 תבות ונגנים עד גמר התפלה. על כל הפלה – שצריך לעשות
 אחר מכל התפלה כלה. ובכל דבור שמופד, יהיה ומצא שם
 כל הדבורים של התפלה, ומהתחלת התפלה עד הסוף יהיה
 הכל אחר. ובשומע בהדבור האחרון של התפלה, יהיה עדין
 עומד בתבה ראשונה של התפלה, כדי שיעל"ידיה ויכל
 להתפלל כל התפלה כלה, ואי"על"ידין לא יתפוד אפלו
 מאות ראשונה של התפלה:

כי התכלית הוא כפול טוב. כי אפלו כל הצרות והיסורין ותרעות
 העוקרין על האדם, הם ושלום, אם יסתכל על התכלית –
 בנדאי אינם רעות כלל, רק טובות גדולות. כי בנדאי כל היסורין
 באים בכונה מהשם יתברך לטובתו, אם להקבירו שישבו
 בתשובה, אם למדק עונותיו. ואם כן היסורין הם טובות
 גדולות, כי פגנת השם יתברך היא בנדאי רק לטובה. ומצא
 שכלל הרעות והיסורין עוש לאדם, הם ושלום, אם יסתכל על
 התכלית, הניו פגנת השם יתברך, לא יתה לו יסורין כלל, רק
 אדרבא יתמלא שמחה מגדל רב הטובה, שיקסבל בתכלית
 היסורין הללו. כי התכלית הוא כפול טוב, כפול אהר כנ"ל.
 ובאמת אין שום רע בעולם, רק כפול טוב. איד עקר הצער שיש
 לאדם מהיסורין שעוקרים עליו, הם ושלום, הוא רק מחמת
 שלוקרין מהאדם הנרעה, עד שאין יכול להסתכל על התכלית
 שהוא כפול טוב, ואו מרגיש צער וקבא היסורין. כי כשיש לו
 דעה, ומסתכל על התכלית, אינו מרגיש כלל הצער של היסורין
 כנ"ל. ויהי תבין דבר נגלה ונסתר, מה שנתבע בנפש האדם,
 כשיש לו יסורין גדולים, רחמנא לצלן, כגון למשל כשהחובין
 איזה איד וקב לאדם, הם ושלום, אוי סתם ועצום את עיניו בחוק.
 כי זה אבר רואים פחוש, כשאדם רוצה להסתכל על דבר שהוא
 רחוק ממנו, או סתם את עיניו, ומצמצם ומקבץ הראות, כדי
 לבנו הראות אל הדבר הרחוק שרוצה לראות. והה מחמת כי
 הראות הוא משרת ושליו של המוח, להביא הדבר שרואה
 לתוך המוח. כי עקר הראיה היא הדיעה, והיני לידע מהות
 הדבר שרואה, ותדעיה היא פגות, והרצוה המוח לידע על
 הדבר שעומד בנגדו. אוי הוא שולח את הראות, והראות הולך
 ורואה הדבר ומביאו לתוך המוח, ואוי יודע מה שרואה. ועל כן
 כששעבדיו דבר לפני אדם במהירות גדול, אינו יודע מהות
 הדבר, אף שבאמת ראה הדבר בעיניו ממש, עם כל זה מחמת
 המהירות, לא היה פגאי להביא הדבר לתוך המוח. ועל כן
 כשתדבר רחוק ממנו, אין כח בהראות לילך לשם ולהביאו
 לתוך המוח, מחמת שהדברים אחרים שרואה מן הצד כמלקלים
 אותו. וכן מחמת הפאור שנתפזר הראות, על"ידיה הוא נקלש,
 ואין בו כח להביא הדבר שרואה לתוך המוח. על"כן צריך
 לסתם את עיניו ולצמצם הראות, ויכניו אל הדבר שצריך, כדי
 שלא יבלבלו דברים אחרים. וגם כדי שיתחנן כח הראות, ולא
 יתה קלוש, ואו יוכל לראות הדבר הרחוק כנ"ל. כמו כן,
 כשרוצים להסתכל על התכלית, שהוא כפול טוב, כפול אהר –
 צריך לסתם את עיניו, ולכנו ההסתכלות אל התכלית. כי אור
 התכלית הנה היא רחוקה מראים, ואי אפשר לראותו כי אם
 בסתימו דעיניו, שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולקדם
 בתחוק נמר, אף אם נדרקם בהצבעה, כדי לסתמם לגמרי, ואי
 יוכל להסתכל על התכלית הנה. הניו שצריך לסתם את עיניו
 מחוזה דהיא עלמא לגמרי, להשלים עיניו ולקדם מאד, לכלי
 להסתכל כלל על תאוות עולם הנה ותכליו, ואו יוכל לראות
 ולהשת אור התכלית הנה, שכלו טוב, ואו יתפלו היסורין

ג ודע, שבחינה זו, הניו בחינת אחר, זה הוא בחינת התכלית,
 כמו שכתוב (מסכת ט): ביום ההוא יהיה ה' אהר ושמו
 אהר. וביום ההוא, הניו התכלית. והוא בחינת כפול טוב, כי אהר
 הוא כפול טוב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מסכת ג) על
 פסוק זה: ביום ההוא יהיה ה' אהר (כו') – אמו התאבא לאו
 אהר היא, אלא התאבא מברכה על הרעה – דין אמת, ועל
 הטובה – הטוב והמיטיב, אבל לעתיד ויכרו על הכל הטוב
 והמיטיב. ומצא, שבחינת אהר הוא התכלית. והוא כפול טוב,

מי יפאר גדר פאר הלקוטים והקבוצים, שאדם מלקט ומקבץ בדבורי התפלה

כי כל דבור ודבור הוא עולם מלא,

ובשאדם עומד להתפלל, ומדבר דבורי התפלה,

אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים.

כאדם ההולך בשדה, ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת,
עד שעושה אגדה אחת. ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה
אגדה אחרת ומחברם יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגדות יפים
ונאים.

כמו כן הוא הולך בתפלה מאות לאות, עד שמתחברים
כמה אותיות, ונעשה מהם דבור. וכן עושה בתבות
שילמות, ואחר כך נתחברין שתי התבות. ואחר כך
הולך ומלקט יותר, עד שנומר ברכה אחת.

ואחר כך מלקט יותר ויותר, והולך מאבות לגבורות,

ומגבורות לקדשות, וכן הולך להלץ יותר.

מי יפאר גדר פאר הלקוטים והקבוצים,

שאדם מלקט ומקבץ בדבורי התפלה:

תורה ס"ה

וַיֹּאמֶר בְּעֵז אֵל רוּת, הֲלֹא שָׁמַעַתְ
בַּתִּי, אֵל תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה
אַחֵה, וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה וְכוּ'.
עֵינַיִךְ בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן,
וְהִלַּכְתְּ אַחֲרַיְהוֹן, הֲלוֹא צְוִיתִי
אֶת הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נָגַעַךְ. וְצַמַּת,
וְהִלַּכְתְּ אֵל הַכְּלִיִּם וְשִׁתִּית,
מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבּוּן הַנְּעָרִים (רות ב)

דַּע, דַּע, כִּי יֵשׁ שָׂדֵה, וְשֵׁם גְּדֹלִים אֵילָנוֹת
 וְעֹשְׂבִים יָפִים וְנָאִים מְאֹד. וְגִדְל יִקַּר יָפִי
 הַשָּׂדֵה וְגִדְוּלוֹ אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר, אֲשֶׁרֵי עֵינַי
 רָאִיתָה זֹאת. וְאֵילָנוֹת וְעֹשְׂבִים, הֵם בְּחִינַת
 נְשָׂמוֹת קְדוֹשׁוֹת הַגְּדֹלִים שֵׁם. וְיֵשׁ כַּמָּה
 וְכַמָּה נְשָׂמוֹת עֲרֻמוֹת, שֶׁהֵם נָעִים וְנָדִים
 מִחוּץ לַשָּׂדֵה, וּמִמְתִּינִים וּמִצְפִּים עַל תְּקוּן,
 שְׂיֻכְלוּ לָשׁוּב וּלְכַנֵּס אֶל מְקוֹמָם. וְגַם אֶפְלוּ
 נְשָׂמָה גְדוּלָה, שְׂפָה תְלוּיִים כַּמָּה נְשָׂמוֹת,
 לְפַעֲמִים כְּשֶׁהִיא יוֹצֵאת לַחוּץ, קְנִישָׁה לָהּ

לְחֹזֵר לְשֵׁם. וְהֵם כֻּלָּם מְבַקְשִׁים וּמְצַפִּים
עַל בַּעַל הַשְּׂדֵה, שְׂיוּכַל לְהִתְעַסֵּק בְּצַרְיָךְ
תְּקוּנָם. וַיֵּשׁ נִשְׂמָה, שְׂתַקְוֶנָה עַל יְדֵי מִיתָה
שֶׁל אָחָה, אוֹ עַל יְדֵי מְצוּה וְעַבּוּדָה שֶׁל
אָחָה.

וּמִי שֶׁרוֹצֵה לְחַגֵּר מִתְנַיִן, לְהַכְנִים עַצְמוֹ
לְהִיּוֹת הוּא הַבַּעַל הַשְּׂדֵה, צָרִיךְ לְהִיּוֹת
אִישׁ אָמוּד וְתַקִּיף, וְגִבּוֹר חֵיל, וְחָכָם,
וְצַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד. כִּי צָרִיךְ לְהִיּוֹת אָדָם גָּדוֹל
וּמְפֹלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד. וַיֵּשׁ אָחָה, שְׂאִינוּ יְכוּל
לְגַמֵּר הָעֲנָיִן כִּי אִם עִם מִיתָתוֹ. וְאֶפְלוּ לָזֶה
צָרִיךְ לְהִיּוֹת גָּדוֹל מְאֹד, כִּי יֵשׁ כִּמָּה וְכִמָּה

גְּדוֹלִים, שְׁאֵפְלוּ עִם מִיתָתָם לֹא יוֹעִילוּ. רַק
אִם יֵשׁ אָדָם גְּדוֹל וּמְפֹלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד
מְאֹד, יְכוּל לִגְמֹר מַה שְּׁצָרִיךְ בַּחַיִּים חַיּוּתוֹ.
כִּי הִרְבֵּה יִסּוּרֵי וּדְבָרִים קָשִׁים עוֹבְרִין
עָלָיו, אֵךְ עַל יְדֵי גְדֻלּוֹתָו וּמַעֲלָתוֹ עוֹבֵר עַל
כָּלֵם, וְעוֹשֶׂה פְעֻלּוֹת הַשָּׂדֶה כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ.

וּבְשׂוֹזוּכָה לְתַקֵּן הַנְּשָׁמוֹת וּלְהַכְנִיֵם,
אֲזִי טוֹב וַיִּפֶּה מְאֹד לְהַתְּפִיל, כִּי אֲזִי
הַתְּפִלָּה עַל תְּקוּנָה.

וְזֶה הַבַּעַל הַשָּׂדֶה, הוּא מְשַׁגֵּיחַ וּמְשַׁתִּידֵל
תְּמִיד לְהַשְׁקוֹת הָאֵילָנוֹת וּלְגַדְּלָם, וּבְשֵׁאֵר

תְּקוּנֵי הַשְּׁדָה. וּלְהַרְחִיק הָאֵילָנוֹת זֶה מִזֶּה
הַרְחָקָה הָרְאוּי, שֶׁלֹּא יִכְחִישׁ אֶחָד אֶת
חֵבְרוֹ. כִּי לְפַעֲמִים צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְמִקְרָב
גְּדוֹל הַרְחָקָה גְּדוֹלָה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִכְחִישׁ אֶת
חֵבְרוֹ.

וְדַע, שֶׁכַּנְשֵׁה־נִשְׁמוֹת עוֹשִׂין פְּרוֹת שְׁעוֹשִׂין
רְצוֹנוֹ שֶׁל מָקוֹם. אֲזִי מְאִירִין עֵינֵי בַּעַל
הַשְּׁדָה, וַיְכוּלִין לְהִיּוֹת צוֹפִין וְרוֹאִין בְּמָקוֹם
שֶׁצָּרִיךְ. וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ"ג): "שִׁדָּה צוֹפִים".

אֲבָל כְּשֵׁאִין עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, חַם
 וְשָׁלוֹם, אֲזִי נִתְחַשְׁכִּים עֵינָיו, חַם וְשָׁלוֹם.
 וְזֶה בְּחִינַת: "שִׂדָּה בּוֹכִים" (אֲהָלוֹת פָּרָק י"ח מֵעַד
 קָמֹן ה': עֵין שָׁם), כִּי בְּכִי הוּא קְלָקוּל הָרְאוֹת,
 כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (קִהְלַת י"ב): "וְנִשְׁבוּ הָעֵבִים אַחֵר
 הַגִּנְשָׁם", וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה
 (שְׂפָת קנ"א:): 'זֶה הָרְאוֹת שֶׁהוֹלֵךְ אַחֵר הַבְּכִי'.
 וּכְשֵׁעִינִיו מְאִירוֹת וְצוֹפוֹת, בְּבְחִינּוֹת 'שִׂדָּה
 צוֹפִים' הַנִּל, אֲזִי יָכוֹל לְהִסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד
 וְאֶחָד, לְהַבִּיאוֹ אֶל הַתְּכֵלִית. הֵינּוּ שֶׁיִּכּוֹל
 לְהִסְתַּכֵּל בְּהַדְּבוּר שֶׁל כָּל אֶחָד, אִם אֵינּוּ עַל
 תְּקוּנָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת, מִחֲמַת שֶׁרְחוּק מִהַתְּכֵלִית

עֲדִין, אֲזִי הוּא מְבִיאוֹ אֶל הַתְּכֵלִית, וְאִז
הַדְּבוּר כְּהִגֵּן בְּשִׁלְמוֹת.

כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא עוֹלָם מְלֵא,
וּכְשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל, וּמְדַבֵּר דְּבוּרֵי
הַתְּפִלָּה, אֲזִי הוּא מְלַקֵּט צִיצִים וּפְרָחִים
וְשׁוֹשְׁנִים נְאִים. כְּאָדָם הַהוֹלֵךְ בְּשָׂדֵה,
וּמְלַקֵּט שׁוֹשְׁנִים וּפְרָחִים נְאִים אַחַת
לְאַחַת, עַד שֶׁעוֹשֶׂה אֲגָדָה אַחַת. וְאַחַר
כֵּן מְלַקֵּט עוֹד אַחַת לְאַחַת וְעוֹשֶׂה אֲגָדָה
אַחֶרֶת וּמְחַבְּרֵם יַחַד, וְכֵן הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט
וּמְקַבֵּץ כַּמָּה וְכַמָּה אֲגָדוֹת יָפִים וְנְאִים.
כְּמוֹ כֵּן הוּא הוֹלֵךְ בְּתְפִלָּה מֵאוֹת לְאוֹת,

עַד שְׁמַת־חֲבָרִים כַּמָּה אוֹתִיּוֹת, וְנַעֲשֶׂה
 מֵהֶם דְּבוּר. וְכֵן עוֹשֶׂה בְּתַבּוֹת שְׁלֵמוֹת,
 וְאַחַר כֵּן נִתְחַבְּרִין שְׁתֵּי הַתַּבּוֹת. וְאַחַר כֵּן
 הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט יוֹתֵר, עַד שְׁגוֹמֵר בְּרָכָה אַחַת.
 וְאַחַר כֵּן מְלַקֵּט יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְהוֹלֵךְ מֵאַבּוֹת
 לְגִבּוֹרוֹת, וּמִגִּבּוֹרוֹת לְקֹדְשׁוֹת, וְכֵן הוֹלֵךְ
 לְהֵלֵךְ יוֹתֵר. מִי יִפְאֵר גְּדֹל פְּאֵר הַלְּקוֹטִים
 וְהַקְּבוּצִים, שְׁאָדָם מְלַקֵּט וּמְקַבֵּץ בְּדַבּוּרֵי
 הַתְּפִלָּה.

וּכְשֶׁהִדְבּוּר יוֹצֵא, וְהַדְּבוּר הוּא יוֹצֵא
 מֵהַנֶּפֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ב'): "וַיְהִי
 הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה", וְתַרְגוּמוֹ: 'לְרוּחַ

תֹּכַל לְפָרֵד מִמֶּנִּי וְלִשְׁכַּח אוֹתִי, עַל כָּל פָּנִים
 תִּרְאֶה שֶׁבְּכָל מָקוֹם שֶׁתֵּלֵךְ וְתָבוֹא לְשֵׁם
 לֹא תִשְׁכַּח אוֹתִי, וְלֹא תִפְרֵד מִמֶּנִּי. מִכָּל
 שָׁכֵן כְּשֶׁגּוֹמֵר תְּבָה אַחַת, אֲזִי כָּל הַתְּבָה
 מִבְּקֻשֶׁת כָּל הַנֵּ"ל. וּמִלְפָּת וּמִחֶבְקֵת אוֹתוֹ,
 וְאֵינָה מִנְחַת אוֹתוֹ לִילֵךְ מֵאַתָּה כִּנֵּ"ל.

וּבְאַמֶּת הוּא צָרִיךְ וּמְכָרָח לְדַבֵּר עוֹד
 הַרְבֵּה דְבוּרִים, וְכַמָּה בְּרָכוֹת וְעֵנִינִים עַד
 גֹּמֵר הַתְּפִלָּה. עַל כֵּן הַכֹּלֵל, שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת
 אֶחָד מִכָּל הַתְּפִלָּה כְּלָהּ. וּבְכָל דְבוּר
 שֶׁמְדַבֵּר, יִהְיֶה נִמְצָא שֵׁם כָּל הַדְּבוּרִים
 שֶׁל הַתְּפִלָּה. וּמֵהַתְּחִלַּת הַתְּפִלָּה עַד

הסוף יהיה הכל אחד. וכשעומד בהדבור
האחרון של התפלה, יהיה עדין עומד
בתבה ראשונה של התפלה. כדי שעל ידי
זה יוכל להתפלל כל התפלה בלה, ואף
על פי כן לא יתפרד אפלו מאות ראשונה
של התפלה.

ודע, שבחינה זו, הינו בחינת אחה, זה
הוא בחינת התכלית. כמו שכתוב (וכריה
י"ד): "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו

אָחַד". וְכִיּוֹם הַהוּא, הֵינּוּ הַתְּכַלִּית. וְהוּא
 בְּחִינַת כְּלוֹ טוֹב, כִּי אָחַד הוּא כְּלוֹ טוֹב.
 כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה (פְּסָחִים)
 (ג) עַל פְּסוּק זֶה: "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אָחַד"
 וְכו', 'אִשׁוֹ הָאֲדָנָא לָאוּ אָחַד הוּא, אֱלֹא
 הָאֲדָנָא מְבָרְכִין עַל הַרְעָה: 'דִּין אָמַת', וְעַל
 הַטּוֹבָה: 'הַטּוֹב וְהַמֵּיטִיב', אֲבָל לְעֵתִיד
 יִבְרְכוּ עַל הַכֹּל הַטּוֹב וְהַמֵּיטִיב'.

נִמְצָא, שְׁבַחֲנִית אָחַד הוּא הַתְּכַלִּית.
 וְהוּא כְּלוֹ טוֹב, כִּי הַתְּכַלִּית הוּא כְּלוֹ טוֹב.
 כִּי אֲפֹלוּ כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין וְהַרְעוֹת
 הַעוֹבְרִין עַל הָאָדָם, חֵם וְשָׁלוֹם, אִם יִסְתַּכֵּל

עַל הַתְּכֵלִית, בְּוֹדַי אֵינָם רְעוֹת כָּלֵל, רַק
טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת. כִּי בְּוֹדַי כָּל הַיְסוּרִין בָּאִים
בְּכוֹנֵה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְטוֹבָתוֹ, אִם לְהַזְכִּירוֹ
שֶׁיָּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, אִם לְמַרְק עֲוֹנוֹתָיו. וְאִם
בֵּן הַיְסוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי כּוֹנֵת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא בְּוֹדַי רַק לְטוֹבָה. נִמְצָא,
שֶׁכָּל הָרְעוֹת וְהַיְסוּרִין שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם, חֵם
וְשָׁלוֹם, אִם יִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, הֵינּוּ
כּוֹנֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לֹא יִהְיֶה לוֹ יְסוּרִין
כָּלֵל. רַק אֲדַרְבָּא יִתְמַלֵּא שִׂמְחָה, מִגְּדֹל רַב
הַטוֹבָה שֶׁיִּסְתַּכֵּל בְּתְכֵלִית הַיְסוּרִין הַלָּלוּ.
כִּי הַתְּכֵלִית הוּא כְּלוֹ טוֹב. כְּלוֹ אֶחָד כַּנ"ל.
וּבְאַמַּת אֵין שׁוּם רַע בְּעוֹלָם, רַק כְּלוֹ טוֹב.

אֶךָּ עֵקֶר הַצֵּעַר שֵׁישׁ לְאָדָם מֵהִסּוּרִין
 שְׁעוֹזְבָרִים עָלָיו, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. הוּא רַק מִחֲמַת
 שְׁלוֹקְחִין מֵהָאָדָם הַדַּעַת, עַד שֶׁאֵין יָכוֹל
 לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא כְּלוֹ טוֹב,
 וְאִזּוּ מְרַגֵּישׁ צֵעַר וְכָאֵב הִסּוּרִין. כִּי כְּשֵׁישׁ לוֹ
 דַּעַת, וּמִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית, אֵינּוּ מְרַגֵּישׁ
 כָּלֵל הַצֵּעַר שֶׁל הִסּוּרִין כַּנִּ"ל.

וּבַזֶּה תִּבִּין דְּבַר נֶעְלָם וְנִסְתָּר, מֵה שֶׁנִּמְטָע
 בְּנַפְשׁ הָאָדָם, כְּשֵׁישׁ לוֹ יִסּוּרִין גְּדוֹלִים,
 רַחֲמָנָא לְצַלָן, כְּגוֹן לְמַשָּׁל כְּשִׁחֻתְכִין אִיזָה
 אֵיבַר לְאָדָם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. אִזִּי סוּתָם וְעוֹצֵם
 אֶת עֵינָיו בְּחֻזֵק. כִּי זֶה אָנּוּ רוּאִים בְּחוּשׁ,

כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְהִסְתַּכֵּל עַל דְּבַר שֶׁהוּא
 רְחוֹק מִמֶּנּוּ, אֲזִי סוֹתֵם אֶת עֵינָיו, וּמְצַמְצֵם
 וּמְכַוֵּץ הָרְאוֹת, כִּדִּי לְכוּן הָרְאוֹת אֶל
 הַדְּבַר הָרְחוֹק שֶׁרוֹצֵה לְרְאוֹת. וְזֶה מַחְמַת
 כִּי הָרְאוֹת הוּא מְשֻׁרֵת וְשְׁלִיחַ שֶׁל הַמַּחַ,
 לְהַבִּיא הַדְּבַר שֶׁרוֹאֶה לְתוֹךְ הַמַּח:

כִּי עֵקֶר הָרְאִיָּה הִיא הַיְדִיעָה, דִּהְיִנּוּ לִידַע
 מֵהוּת הַדְּבַר שֶׁרוֹאֶה, וְהַיְדִיעָה הִיא בַּמַּח.
 וּכְשֶׁרוֹצֵה הַמַּח לִידַע זֶה הַדְּבַר שֶׁעוֹמֵד
 כְּנֶגְדּוֹ, אֲזִי הוּא שׁוֹלַח אֶת הָרְאוֹת, וְהָרְאוֹת
 הוֹלֵךְ וְרוֹאֶה הַדְּבַר, וּמְבִיאוֹ לְתוֹךְ הַמַּח,
 וְאֲזִי יוֹדַע מֵה שֶׁרוֹאֶה. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמַּעֲבִירִין

דָּבָר לְפָנַי אָדָם בְּמַהֲרֹת גָּדוֹל, אֵינּוּ יוֹדֵעַ
 מַהוּת הַדָּבָר, אִף שֶׁבְּאֵמֶת רָאָה הַדָּבָר
 בְּעֵינָיו מִמַּשׁ, עִם כָּל זֶה מִחֲמַת הַמְּהִירוֹת,
 לֹא הָיָה פְּנָאֵי לְהֵבִיא הַדָּבָר לְתוֹךְ הַמַּחַ.
 וְעַל כֵּן כְּשֶׁהַדָּבָר רָחוּק מִמֶּנּוּ, אֵין כַּח
 בְּהִרְאוֹת לֵילֶךְ לְשֵׁם וּלְהֵבִיאוֹ לְתוֹךְ הַמַּחַ,
 מִחֲמַת שֶׁהַדְּבָרִים אַחֲרִים שְׂרוּאָה מִן הַצַּד
 מְבַלְבְּלִים אוֹתוֹ. וְכֵן מִחֲמַת הַפְּזוּר שְׁנֵת פִּזוּר
 הִרְאוֹת, עַל יְדֵי זֶה הוּא נִקְלָשׁ, וְאֵין בּוֹ כַח
 לְהֵבִיא הַדָּבָר שְׂרוּאָה לְתוֹךְ הַמַּחַ.

עַל כֵּן צָרִיךְ לְסַתֵּם אֶת עֵינָיו, וּלְצַמְצֵם
 הִרְאוֹת, וּלְכַוְּנוֹ אֶל הַדָּבָר שֶׁצָּרִיךְ, כִּדְי

שלא יבלבלו דברים אחרים. וגם כדי
 נשיתחזק כח הראות, ולא יהיה קלוש, ואז
 יוכל לראות הדבר הרחוק כנ"ל. כמו כן,
 כשרוצים להסתכל על התכלית, שהוא
 כלו טוב, כלו אחד. צריך לסתם את עיניו,
 ולכוון ההסתכלות אל התכלית:

כי אור התכלית הזה היא רחוקה מהאדם,
 ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו.
 שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולסגורם
 בחזקה מאד, אף גם לדחקם בהאצבע,
 כדי לסתמם לגמרי, ואז יוכל להסתכל
 על התכלית הזה. הינו שצריך לסתם את

עֵינָיו מִחֲזוֹ דֵּהָאֵי עֲלָמָא לְגַמְרִי, לְהַעֲלִים
 עֵינָיו וּלְסַגְרָם מְאֹד, לְבָלִי לְהַסְתַּכֵּל כָּלֵל
 עַל תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלָיו. וְאִזּוּ יוֹכֵל
 לְרֵאוֹת וּלְהַשְׁיֹג אֹר הַתַּכְלִית הַזֶּה, שְׁכַלּוֹ
 טוֹב. וְאִזּוּ יִתְבַּטְּלוּ הַיְסוּרִין כַּנִּ"ל, כִּי עַקֵּר
 הַיְסוּרִין מִחֲמַת שְׁרַחֲוֹק מֵהַתַּכְלִית כַּנִּ"ל.

וְעַל כֵּן נִמְטָע בְּנַפְשׁ הָאָדָם לְסַתֵּם עֵינָיו
 בְּשַׁעַת יְסוּרִין כַּנִּ"ל, כִּדִּי לְבָרַח מֵהַיְסוּרִין
 וּלְבַטְּלֵם, עַל יְדֵי הַהִסְתַּכְלוֹת עַל הַתַּכְלִית,
 שֶׁהוּא כָּלוֹ טוֹב. שֶׁהַהִסְתַּכְלוֹת הַזֹּאת אֵי
 אֶפְשָׁה, כִּי אִם עַל יְדֵי סְתִימַת הָעֵינַיִם כַּנִּ"ל.
 וְאִף שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלוּם מֵהָ הוּא

עוֹשֶׂה, אֵף עַל פִּי כֵן הַנֶּפֶשׁ יוֹדַעַת הַכֹּל,
וְעַל כֵּן מִטְבְּעָה לְסֹתָם הָעֵינַיִם בְּשַׁעַת
יִסּוּרֵינ׳ כַּנִּל׃

וְהִנֵּה בְּאֵמֶת, בְּשַׁעַת בְּטוּל שְׁנַת־בְּטוּל
אֶל הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא כֵּל מוֹב, כֵּל אֶחָד,
אֲזִי בְּאֵמֶת נִתְבְּטָלִין הַיִּסּוּרֵינ׳ כַּנִּל. אֲךָ
אִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת תָּמִיד קְבוּעַ בְּבַחֲיִנוֹת
הַבְּטוּל, כִּי אִם כֵּן יֵצֵא מִגֶּדֶר אֲנוּשִׁי, וְעַל
כֵּן מִכֶּרַח שִׁיְהִיָּה הַבְּטוּל בְּבַחֲיִנוֹת רְצוּא

וְשׁוֹב. עַל בֵּן בְּנִשְׁחֹזֵר הַשֶּׁכֶל מִהַבְטוּל אֶל
 הַמַּח, שֶׁהוּא כְּלִי הַשֶּׁכֶל, אֲזִי אִי אֶפְשָׁר
 לְהַמְחִין, שֶׁהֵם הַכְּלִים, לְקַבֵּל זֶה הַשֶּׁכֶל
 שֶׁל בְּחִינּוֹת בְּטוּל. כִּי הוּא בְּחִינּוֹת אֵין
 סוּף, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא כְּלוֹ
 אֶחָד, כְּלוֹ טוֹב, וּמַחְמַת זֶה מְרַגֵּשׁ הַמַּח
 הַצֶּעַר שֶׁל הַיְסוּרִין. כִּי עֵקֶר הַהֲרַגְשָׁה שֶׁל
 כָּל הַיְסוּרִין וְהַכְּאִבִּים, חֵם וְשָׁלוֹם, הוּא
 בְּהַמַּח. כִּי מִהַמַּח יוֹצֵאִין צְנוּרוֹת לְכָל
 הָאֵיבָרִים כָּלָם, וְעַל יְדֵי זֶה מְרַגֵּשׁ הַמַּח
 הַכְּאִב בְּאִיזוֹ אֵיבָר שֶׁהוּא.

וְדַע שְׂאֵחֵר כָּךְ כְּשֶׁחֹזֵר מִהַבְטוּל אֶל
 הַכִּלִּים, דְּהֵינּוּ הַמַּחִין, אֲזִי מִתְגַּבְּרִין הַיִּסּוּרִין
 בְּיוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיוּ מִקֶּדֶם. כְּדָרְךְ שְׁנֵי אֲנָשִׁים
 שְׂמֵת־אֲבָקִים וְנִלְחָמִים וְנִתְגַּבְּרִים זֶה כְּנֶגֶד
 זֶה, שְׂכַשְׁאֶחֶד רֹאֶה שְׂחֵבְרוּ מִתְגַּבֵּר עָלָיו,
 אֲזִי הוּא מִתְחַזֵּק מְאֹד וּמִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵה.
 כְּמוֹ כֵּן כְּשֶׁרוֹאִין הַבְּעָלִי דִּינִים, שֶׁהוּא
 רוֹצֵה לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיִּסּוּרִין וּלְבַטְּלֵם, עַל
 יְדֵי הַבְטוּל אֶל הַתְּכֵלִית כַּנִּ"ל, אֲזִי יֵם
 מִתְחַזְּקִים וּמִתְגַּבְּרִים בְּיוֹתֵה וְעַל כֵּן אַחֵר
 כָּךְ כְּשֶׁשָּׁב מִהַבְטוּל, אֲזִי הַיִּסּוּרִין יֵם
 גְּדוּלִים יוֹתֵר מִקֶּדֶם. כִּי יֵם מִתְגַּבְּרִים
 כְּנֶגְדּוֹ, מִחֲמַת שְׂרוּצָה לְבָרַח מֵהֵם וְכַנִּ"ל.

אֶךְ אַחַר כֵּן מְקַלִּים הַיְסוּרִין וּמַתְנַחֲמִין
עֲלֵיהֶם, עַל יְדֵי הַתְּחִידָּשׁוֹת הַתּוֹרָה שְׂזוּכִין
עַל יְדֵי הַיְסוּרִין. כִּי עַל יְדֵי הַיְסוּרִין בָּא
לְבַחֲיַנֵּת בְּטוֹל כַּנ"ל. וְאַחַר כֵּן אֵף עַל פִּי
שֶׁנֶּשֶׁב מִהַבְּטוֹל, אֵף עַל פִּי כֵן מִהַרְשִׁימוֹ
שֶׁנֶּשְׂאָר מִהַבְּטוֹל, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה
הַתְּחִידָּשׁוֹת הַתּוֹרָה.

כִּי עַל יְדֵי הַבְּטוֹל שֶׁנֶּתְבַטַּל אֶל הַתְּכָלִית,
וְהַשְּׂיג שֶׁכָּל הַיְסוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוֹלוֹת
מְאֹד, עַל יְדֵי זֶה נִתְמַלֵּא שְׂמֵחָה. וְהַשְּׂמֵחָה

הוא כלי אל חדושיני דאורייתא, כמו שאמרו:
 רבותינו זכרונם לברכה (שבת פ"ח): 'בשעה
 שאמרו ישראל נעשה ונשמע, ירדו אנשים
 רבוא מלאכים, ונתנו שני כתרים בראש
 כל אחד, וכשחטאו וכו', ועתיד הקדוש
 ברוך הוא להחזיר לנו, שנאמר "ושמחת
 עולם על ראשם". נמצא שהשמחה היא
 בחינת נעשה ונשמע, שהוא בחינת קבלת
 התורה.

ועל ידי התחדשות התורה שזוכין על
 ידי הרשימו של הבטול כנ"ל, על ידי זה
 מקררין היסודין אחר כה, כי על ידי זה

מִכְבִּין צְמֵאוֹן הַנֶּפֶשׁ, כִּי הִרְגַּשְׁתָּ הַיְסוּרִין
הוא בְּחִינַת צְמֵאוֹן הַנֶּפֶשׁ, כִּי צְמֵאוֹן הוא
עַל יְדֵי מְלִיחוֹת, וּמְלִיחוֹת הוא בְּחִינַת
יְסוּרִין, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְכָרוֹנָם
לְבָרְכָהּ (בְּרֵכוֹת ה'): 'נֹאמַר בְּרִית בְּמִלָּחָה, וְנֹאמַר
בְּרִית בְּיְסוּרִין'. כִּי הַנֶּפֶשׁ הִיא בֵּת הַשֶּׁכֶל,
כִּי עֵקֶר גְּדוּל הַנֶּפֶשׁ, הוא עַל יְדֵי הַשֶּׁכֶל,
שְׂמֹנְדָּלָה וּמִתְקַנָּה, וְכְמוֹ שְׂכַת־וֹב (מִשְׁלֵי י"ט):
"גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב". וְכֵשֶׁהשֶּׁכֶל
בְּשִׁלְמוֹת, אָזִי הוא עוֹשֶׂה פְּרוֹת. אָבֵל
כְּשֶׁנִּפְגָּם הַשֶּׁכֶל, אָזִי הוא בְּחִינַת "אֶרֶץ
פְּרִי לְמִלְחָה" (תְּהִלִּים ק"ז). וְהַמְּלִיחוֹת, הוא
בְּחִינַת הַיְסוּרִין שְׂמֵרְגִישִׁין, עַל יְדֵי שְׂאֵין

הַשֵּׁכֶל בְּשִׁלְמוֹת כַּנְ"ל, וְהוּא בְּחִינַת צִמְאוֹן
הַנֶּפֶשׁ כַּנְ"ל. וְעַל יְדֵי הַהִתְחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה
הַנְ"ל, עַל יְדֵי זֶה מְקַרְרִין הַיִּסּוּרִין, וּמְכַבִּין
הַצִּמְאוֹן, בְּבְחִינּוֹת (יִשְׁעִיה נ"ה): "הוּי כָּל צִמְא
לְכוּ לַמַּיִם".

וְזֶה בְּחִינּוֹת (תְּהִלִּים צ"ד): "אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר
אֲשֶׁר תִּיִסְּרֶנּוּ יְהִי וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמַדְנּוּ", כִּי
עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין, זוֹכֶה לְהִתְחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה
כַּנְ"ל. וְזֶה סִימָן שֶׁפֶּעַל עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין
וְקַבְּלָם כָּרְאוּ, כְּשִׁזְזָה אַחֵר כָּךְ לְחִדּוּשֵׁין
דְּאוֹרֵיתָא. שְׂזֶה סִימָן שֶׁזְזָה לְבְחִינּוֹת בְּטוֹל
אֶל הַתְּכֵלִית עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין, וְעַל יְדֵי זֶה

זָכָה לְחִדּוּשֵׁי דְאֹרֶזְתָּא, עַל יְדֵי הַרְשִׁימוֹ
 בְּנִ"ל.

וְהַבַּעַל הַשְּׂדֵה הַנִּ"ל, כְּשֶׁעִינּוּ מְאִירוֹת,
 בְּבַחֲינּוֹת "שְׂדֵה צוֹפִים". אַזִּי יְכוּל
 לְהִסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד וְאַחַד, אִם הוּא קָרוֹב
 אֶל הַתְּכָלִית. וּכְשֶׁרוֹאֶה בְּאֶחָד שְׂרָחוֹק
 מֵהַתְּכָלִית, אַזִּי אֵין תְּפִלָּתוֹ עֲדִין בְּשִׁלְמוֹת
 כְּרָאוּי כְּנִ"ל, כִּי אֵינוֹ יְכוּל לַעֲשׂוֹת אֶחָד מִכָּל
 הַתְּפִלָּה. וּכְשֶׁעוֹמֵד בְּסוֹף הַתְּכָה, שׁוֹכַח
 תְּחִלַּת הַתְּכָה, וְאֵינוֹ יְכוּל לְכַלֵּל תְּפִלָּתוֹ
 בְּבַחֲינּוֹת אֶחָד כְּנִ"ל. וְהַבַּעַל הַשְּׂדֵה הַנִּ"ל,
 מִסְתַּכֵּל בּוֹ, וּמְבִיאוֹ אֶל הַתְּכָלִית, שֶׁהוּא

כֵּל אֶחָד כֵּנ"ל. וְאִזִּי יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת אֶחָד
מִכָּל הַתְּפִלָּה, וְאִף עַל פִּי שְׁעוּמַד בְּסוּף
הַתְּפִלָּה, עֲדִין הוּא עוֹמֵד בְּתַחֲלַת הַתְּבָה
שֶׁל תַּחֲלַת הַתְּפִלָּה כֵּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינֹת (שְׁבַת ק"ד): 'מִנְצַפ"ךְ צוֹפִים
אָמְרוּ, וּמְסִיק שָׁם, שֶׁהַצּוֹפִים תִּקְנוּ הֵי
בְּתַחֲלַת תְּבָה וְהֵי בְּסוּף תְּבָה. צוֹפִים,
זֶה בְּחִינֹת הַבַּעַל הַשְּׂדֵה, כְּשֶׁעִינָיו
בְּבְחִינֹת שְׂדֵה צוֹפִים כֵּנ"ל. אִזִּי יִכּוֹל לְתַקֵּן
וּלְהַסְתַּכֵּל עַל אוֹתָם שֶׁהֵם סְמוּכִים אֶל
הַתְּכֵלִית, וּכְשֶׁעוֹמְדִים בְּסוּף הַתְּפִלָּה עֲדִין
הֵם בְּתַחֲלַת הַתְּבָה כֵּנ"ל. וְעַל אוֹתָם שֶׁהֵם

רְחוּקִים מֵהַתְּכַלִּית, וְהֵם בְּחִינֹת סוּף
 תְּבָה. כִּי כְּשֶׁהֵם בְּסוּף הַתְּבָה הֵם בְּסוּף
 הַתְּבָה מִמַּשׁ כַּנִּל. וְהַצּוּפִים מִתְּקַנִּים
 אוֹתָם, וּמְבִיאִים אוֹתָם אֶל הַתְּכַלִּית כַּנִּל.
 וְזֶה בְּחִינֹת 'שְׂכָחוּם וְחִזְרוּ וַיִּסְדּוּם', הֵינּוּ
 נְשַׁמְחֵמַת נְשֵׁהֶם רְחוּקִים מֵהַתְּכַלִּית, שְׂכָחוּ
 תְּחִלַּת הַתְּבָה, כִּי אֵינָם כּוֹלְלִים תְּפִלָּתָם
 בְּבְחִינַת אֶחָד כַּנִּל, וְחִזְרוּ וַיִּסְדּוּם וְתִקְנוּ
 אוֹתָם, שְׂיִהְיֶה כֻּלּוֹ אֶחָד כַּנִּל.

וְזֶה פֶּרוּשׁ, וַיֹּאמֶר בַּעַז אֶל רוּת. בַּעַז הוּא
 הַשֵּׁכֶל, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (קהלת ז): "הַחֲכָמָה תַּעֲזֹ

לְחָכָם". רוּת הִיא בְּחֵינַת הַנֶּפֶשׁ, שְׂמִמְנָה
 יוֹצֵא הַדְּבַר שֶׁל הַתְּפִלוֹת וְהַשִּׁירוֹת
 וְהַתְּשַׁבְּחוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם
 לְבָרָכָה (בְּרֵכוֹת ז:): 'לָמָּה נִקְרָא שְׂמָה רוּת,
 שְׂמִמְנָה יֵצֵא דָוִד שְׂרוּיָה לְהַקְדִּישׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּשִׁירוֹת וְתְשַׁבְּחוֹת'. הֵלּוֹא שָׁמַעַתְּ
 בְּתִי. כִּי הַנֶּפֶשׁ הִיא בַת הַשָּׂכֵל כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ
 הֵלּוֹא שָׁמַעַתְּ, הֵינּוּ הַשְּׁמַע לְאַזְנוֹךָ מֵהַ
 שְׂאֵתָה מוֹצִיא בְּפִיךָ, הֵינּוּ הַטָּה אֶזְנוֹךָ
 וְשָׁמַע בְּקִשְׁת הַדְּבַר וְתַחֲנוּנָיו, שְׂמִבְקִישׁ
 וּמַתְחִינָן לְבַל תִּתְפָּרַד מִמֶּנּוּ כַּנֶּ"ל.

וְזָהוּ אֵל תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחֵר כֹּנֵן ל,
כִּי כָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַדְּבוּרִים הֵם לְקוּטִים
יִקְרִים שְׁמֵלֶקֶטִים בְּשָׂדוֹת עֲלִיּוֹנִים כֹּנֵן ל.
וְהַדְּבוּר מִבִּקְשׁ מֵהַנֶּפֶשׁ, לְבַל תִּלְךָ מֵאֲתוֹ
לְלֶקֶט לְקוּטִים אַחֲרִים כֹּנֵן ל. אֲךֹּ זֶה אִי
אֶפְשָׁר כִּי צָרִיךְ לִילֵךְ וּלְלֶקֶט יוֹתֵר כֹּנֵן ל,
אֲךֹּ וְגַם וְלֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה. הֵינּוּ, שְׂאֵפְלוֹ
כְּשֶׁתִּלְךָ לְתִבָּה אַחֲרֵת, אֵל תַּעֲבֹר מִתִּבָּה
רִאשׁוֹנָה כֹּנֵן ל. וְזֶה נַעֲשֶׂה, עַל יְדֵי שְׂזוּכָה
אֵל הַתְּכָלִית כֹּנֵן ל. וְזֶה, עֵינֶיךָ בְּשָׂדֵה
אֲשֶׁר יִקְצְרוּן. הֵינּוּ בְּחִינַת הַהִסְתַּכְּלוּת
עַל הַתְּכָלִית, כִּי הַקְּצִירָה הִיא תְּכָלִית
הַחֲרִישָׁה וְהַזְרִיעָה. הֵלּוֹא צְבִיתִי אֶת

הנְעָרִים לְבַלְתִּי נִגְעָה, זֶה בְּחִינַת סְתִימַת
הָעֵינַיִם, שְׁצָרִיךְ לְסוּגְרָם, וּלְחַבֵּר הָרְאוֹת,
לְכוּנוּ אֶל הַתְּכֵלִית כַּנִּ"ל, כִּי בְּלֹא זֶה אֵי
אֶפְשָׁר לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית כַּנִּ"ל. וְזֶה
"הֲלוֹא צוּיְתִי אֶת הַנְּעָרִים", לְשׁוֹן צוּתָא
וְהַתְּחַבְרוֹת, שְׁצָרִיךְ לְצִוּוֹת וּלְחַבֵּר הָרְאוֹת
כַּנִּ"ל. וְהָעֵינַיִם נִקְרָאִים נְעָרִים, כִּי יֵהם
מִנְשָׂרְתִי הַשֶּׁכֶל כַּנִּ"ל, כִּי הָרְאוֹת הוּא שְׁלִיחַ
וּמְשָׂרֵת לְהַשְׁכֵּל כַּנִּ"ל.

וְזֶהוּ לְבַלְתִּי נִגְעָה בְּחִינַת נִגְעֵי הַנֶּפֶשׁ. כִּי
כְּשֶׁהָרְאוֹת נִתְפָּזָה, וְרוֹאֶה כָּל מַה שְׁלֻפְנָיו,
הֵינּוּ שְׂאֵינּוּ סוּתָם וְסוּגְר עֵינָיו מִחִזּוֹ דְהָאֵי

עֲלָמָא כַּנְ"ל, זֶהוּ בְּחִינַת נִגְעֵי הַנֶּפֶשׁ. וְצָרִיךְ
 לְצִוּוֹת וּלְחַבֵּר אֶת הַנְּעָרִים, דִּהְיִינוּ הָרְאוֹת,
 לְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד עַל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה,
 לְבַלְתִּי לְנִגַּע אֶת הַנֶּפֶשׁ. וְאִזּוּ יוֹכֵל לְהִסְתַּכֵּל
 עַל הַתְּכָלִית כַּנְ"ל, וְאִזּוּ עַל יְדֵי הַהִסְתַּכְלוּת
 עַל הַתְּכָלִית, נִתְּבַטְּלִין כָּל הַיְסוּרִין כַּנְ"ל.
 אַךְ אַחֲרַיִךְ כָּךְ כְּשֶׁשָּׁב מִהַבְּטוּל, מִתְּנַבְּרִין
 הַיְסוּרִין בְּיוֹתֵר כַּנְ"ל, שְׁזֵה בְּחִינַת צְמָאוֹן
 הַנֶּפֶשׁ כַּנְ"ל.

וְזֶה, וְצָמִית וְהִלְכֵת אֶל הַפְּלִים וְשָׁתִית
 מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבּוּן הַנְּעָרִים. כִּי לְכַבּוֹת
 הַצְּמָאוֹן, הוּא עַל יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה,

שְׂמֻקְבָּלִין הַמֹּחִין, שֶׁהֵם הַכֵּלִים שֶׁל הַשֹּׁכֵל,
עַל יְדֵי הַרְשִׁימוֹ שֶׁנִּשְׁאָר מִהַבְּטוּל כַּנִּ"ל,
וּמִנְשֵׁם שׁוֹתָה הַנֶּפֶשׁ לְכַבּוֹת צְמֵאוֹנָה כַּנִּ"ל.
וְזֶה, וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַכּוּן הַנְּעָרִים. כִּי
הַנְּעָרִים שֶׁהֵם עֵינֵי הַשֹּׁכֵל, הֵם שׁוֹאֲבֵין
הַתְּחִדְשׁוֹת הַתּוֹרָה, מִהַרְשִׁימוֹ שֶׁנִּשְׁאָר
מִהַהִסְתַּכְּלוֹת עַל הַתְּכֵלִית כַּנִּ"ל. וְעַל
יְדֵי זֶה נִתְבַּטְּלִין הַיִּסּוּרִין אַחַר כָּךְ, וּמְכַבֵּין
צְמֵאוֹן הַנֶּפֶשׁ כַּנִּ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת הַגֶּן עֵדֶן, בְּחִינַת מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן.
גֶּן, הוּא בְּחִינַת הַנֶּפֶשׁ, בְּחִינַת (וְרַמְיָה ל"א):
"וְהִיְתָה נֶפֶשׁ כַּנֶּן רָוָה". עֵדֶן, הוּא בְּחִינַת

הַתְּכַלִּית. כִּי עֵדֶן עֵין לֹא רָאָתָה (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, בְּרִכּוֹת ל"ד:) בְּחִינַת בְּטוּל
 כַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת (תַּעֲנִית לֹא): 'עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לַעֲשׂוֹת מַחֹל לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לָבוֹא,
 וְכָל אֶחָד מֵרְאֵה בְּאֶצְבָּעוֹ וְכוּ'. 'מַחֹל',
 זֶה בְּחִינַת הַשְּׂמֵחָה, שֶׁהִיא כְּלִי לְקַבֵּל
 הַתּוֹרָה כַּנ"ל. וְכָל זֶה עַל יְדֵי הַבְּטוּל, שֶׁעַל
 יְדֵי הַזְרִיחָה שֶׁל הָרְשִׁימוֹ מִן הַבְּטוּל, מִנְשֵׁם
 בָּאָה הַתּוֹרָה, עַל יְדֵי הַכִּלִּים, כְּמוֹ שֶׁמּוּבָא
 שָׁם. וְזֶה בְּחִינַת 'מֵרְאֵה בְּאֶצְבָּעוֹ'. 'מֵרְאֵה',
 זֶה בְּחִינַת הַמֵּרְאֵה וְהַזְרִיחָה שֶׁל הָרְשִׁימוֹ,

שְׁמִינִים בָּאָה הַתּוֹרָה. וְזֶה בְּחִינַת 'מְרֵאָה
בְּאַצְבָּעוֹ', בְּחִינַת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת
(שְׁמוֹת ל"א): "אַצְבַּע אֱלֹקִים".

ליקוטי תפילות על תורה ס"ה

יהי אחד יחיד ומיוחד, הָיָה הוּא וַיְהִיָּה, זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לְכֹלֵל בְּאַחַדוֹתֶיךָ בְּאַמֶּת, אֲנִי מְלֵא רַחֲמִים זַכְּנֵי וְעֹרְנֵי
וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאוּכָה לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת, לְסֹגֵר וְלִסְתֵּם
עֵינַי מִחִיּוֹ דְהָאֵי עֲלֵמָא לְגַמְרִי, לְהַעֲצִים וְלִסְגֹר עֵינַי בְּחֻזְקָה
מְאֹד, לְבִלִּי לְהִסְתַּכֵּל כֻּלָּל עַל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה וְתַאֲוֹתָיו וְאַהֲרֵיהּ
בְּזוּהַ הָעוֹלָם כְּעוֹר וְסוּמָא מִמֶּשׁ, שְׁלֵא יְהִיָּה לִי שׁוּם רְאִיָּה
וְהִסְתַּכְלוֹת וְהַבְּטָה בְּזוּהַ הָעוֹלָם כֻּלָּל, רַק אֲזַכֶּה לְכוּן אֶת עֵינַי
וְדַעְתִּי וְשִׁכְלִי לְהִסְתַּכֵּל תְּמִיד עַל הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי תַכְלִית
הַנְּצָחִי, עַד שְׂאוּכָה לִידַע וּלְהַבִּין בְּאַמֶּת טוֹבָה הָאֲמִתִּי, וְאַזְכֶּה
לְדַעַת בְּאַמֶּת שְׂאִין שׁוּם רַע בְּעוֹלָם כֻּלָּל, רַק כֵּלּוּ טוֹב וְחֶסֶד,
וְאַתָּה מְרַבֶּה לְהַטִּיב עִם כָּל בָּשָׂר בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, כִּי בּוֹנֵתֶיךָ
לְטוֹבָה תְּמִיד, כִּי אַתָּה חַפֵּץ לְזַכּוֹת אוֹתָנוּ לְהַבְיֵאֵנוּ לְתַכְלִית
הָאֲמִתִּי לְחַיִּים נְצִחִים, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת מְלֵא שְׂמֻחָה תְּמִיד.

אָנָא נֹרָא קְדוֹשׁ תְּצַלֵּנִי מִצָּרָה, וְתִהְיֶה עִמִּי תָמִיד בְּכָל עֵת
וְתִעֲזָרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּכָל עֵת שְׁתַּשְׁלַח עָלַי יְסוּרֵינַי חֶסֶם
וְשָׁלוֹם עַל פִּי מִשְׁפָּטֶיךָ וּדְרָכֶיךָ הַטּוֹבִים, שְׁתַּתֵּן לִי כַח וְשִׁכְלֵךְ
לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכַלִּית הָאֲמֵתִי עַל הַתְּכַלִּית הַטּוֹב שֶׁל הַיְסוּרֵינַי
וְאִזְכֶּה לְהַכִּלֵּל בְּךָ בְּאַמֶּת בְּשַׁעַת הַיְסוּרֵינַי, וְאַבְטַל עֲצָמִי לְגִמְרֵי
וְאַסְתֵּם עֵינַי מִחֲזוֹ דְהָאֵי עֲלָמָא לְגִמְרֵי, שְׂאִזְכֶּה לְסַגֵּר וּלְהַעֲצִים
עֵינַי מִתַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִיּוֹ בְּכַח וּגְבוּרָה גְדוֹלָה, עַד שְׂאִזְכֶּה
לְרֹאוֹת לְמַרְחֹק לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכַלִּית הַטּוֹב הַנִּצְחִי שְׂיִגִיעַ לִי
עַל- יְדֵי הַיְסוּרֵינַי, עַד שְׂיִתְבַּטְּלוּ אֲצָלַי כָּל הַיְסוּרֵינַי לְגִמְרֵי עַל
יְדֵי זֶה.

אָנָא מְלֵא רַחֲמִים, אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת נַגְעֵי לִבִּי וּמְכַאוֹכֵי, אַתָּה
יְדַעְתָּ אֶת נַגְעֵי נַפְשִׁי, אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּעֵינַי
הַרְבֵּה מְאֹד בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּעֵינַי בְּשׂוֹר וּבְעֵינַי הַשִּׁכְלֵךְ,
אֲשֶׁר הִסְתַּכַּלְתִּי בְּמָה שְׂאִסוּר לְהִסְתַּכֵּל וּפְגַמְתִּי עֵינַי מְאֹד, וְעַל
יְדֵי זֶה פָּגַמְתִּי אֶת נַפְשִׁי מְאֹד, וְהִרְהַרְתִּי הִרְהוּרִים רָעִים וְחִשְׁבֹתִי
וְעִינֹתִי בְדַעְתִּי בְּמַחְשְׁבוֹת זָרוֹת וְרַעוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, וַיִּצְאֵתִי
מִגְבוּל הַקְּדוּשָׁה לִימִין וּלְשִׁמְאֹל, כִּי הִסְתַּכַּלְתִּי וְהִצַּצְתִּי בְדַעְתִּי
לְמַעַלָּה מִמְדְרַגְתִּי בְּמָה שְׂאִסוּר לְהַצִּיץ, וְלִהְפֵךְ הַכְּנַסְתִּי בְדַעְתִּי

מחשבות רעות וזרות ועיונים רעים, והסתכלתי הרבה מן הצד, מגבול הקדשה ולחוי, והפסקתי את דעתי ומחשבותי ממוך ומתורתך הקדושה אלפים ורבבות פעמים עד אין מספר, עד אשר ההרגל נעשה טבע אצלי, להיות רגיל מאד במחשבות חוי, שיוצאים מגבול הקדשה ולחוי, עד אשר נפגם דעתי ונפשי כל-כך עד אשר איני יכול לדבר כלל, ואיני יודע איך לסדר תפילתי לפניך ועדין לא שבתי מפעוטי, ואיני יודע שום דרך איך לשוב אליך בחלישות כח כזה, בבבלבול הדעת כזה ברחוק כזה, בספנות ורדיפות כאלה, שיש לי מעצמי ומשונאים ואויבים ורוצחים הרבה בלי שעור, בגשמיות וברוחניות בכמה אפנים ובחינות, מצדיקים ובינונים ורשעים.

"הנה מה רבו צרי, רבים קמים עלי", רבים מאד גדולים בתורה, גדולים בעשר גדולים בחכמה חמל על זבוב נמאם כמוני, על פגום כמוני, שאין לו שום דמיון לכנות ולהדמות בו פגמו וחלישותו ורפיון ידו ובלבול עכירת דעתו וצרות לבבו ונגעי נפשו ומכאוביו הקשים והמרים מאד מאד בגשמיות וברוחניות וכמו שהזהרת אותנו לסתם ולסגר עינינו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, בן מרדנו ופגמנו כזה מהפך אל

הַפֶּד, כִּי כָל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּשִׁטּוֹתַיִם וְהַבָּלִים דְּהָאֵי עֲלָמָא שְׁפֵלָה
 וְיוֹמָם לֹא נְנוּחַ לִילָה לֹא נִשְׁקַט מִלַּחֲשׁב בְּכָל עֵת עֵינֵינוּ הָעוֹלָם
 הַזֶּה וְתַאֲוֹתָיו וְהַבְּלָיו, עַד אֲשֶׁר הִרְגָלוּ מַחֲשַׁבּוֹתֵינוּ לַחֲשׁב בְּכָל
 עֵת רַק בְּעֵינֵינוּ הַפְּרָנְסָה וְהַהֲצַטְרָכּוֹת הַמְרַבָּה וּבְעֵינֵינוּ תַאֲוֹת
 וְהַבְּלֵי עוֹלָם הַזֶּה, קִנְאָה וְתַאֲוָה, וְכַבוֹד וְתוֹלְדוֹתֶיהֶן, עַד אֲשֶׁר
 עָקַר הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי הַשְּׁלֹכְנוּ אַחֲרֵי גִּנּוּ, וְהַהֲרִגְלוּ גֵבֶר כָּל כַּף,
 עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ כְּשֶׁאֵנוּ רוֹצִים לַחֲשׁב עַל סוּפְנוּ וְלַהֲסַתְּפֵל עַל
 הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי קִשָּׁה וְכַבֵּד עָלֵינוּ מְאֹד, וְאֵי אֶפְשֶׁר לְצַמְצֵם
 וּלְכַוֵּן דַּעְתָּנוּ אֶל הַתְּכֵלִית אָפְלוּ שְׁעָה אַחַת, וְאָפְלוּ בְשַׁעַת
 הָעֶסֶק בְּתוֹרָה וְתַפְּלָה וְעִבּוּדָה, גַּם אִזּוּ מַחֲשַׁבּוֹתֵינוּ מִשּׁוֹטְטוֹת
 לְכָל צֵד אֶל הַחוּץ, וְהֵם טְרוּדִים וּמְבַלְבְּלִים אִזּוּ בְּמַחֲשַׁבּוֹת זְרוֹת
 וְעֶרְבּוּב הַדַּעַת הַרְבֵּה מְאֹד.

אִזִּי וְאִבּוּי, הֵיכֵן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם, אִן חֲכַמְתָּנוּ, אִן שְׂכַלְנוּ אִן
 דַּעְתָּנוּ, מַה נַּחֲשׁב עַל יְהוָה, וְעַל מָה אֲתִיבֵן לְהָאֵי עֲלָמָא
 שְׁפֵלָה הֵיטְבָן שְׁבָאֵנוּ חֲלִילָה לָזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל דְּבָרִים כְּאֵלֶּה,
 בְּשִׁבִיל מַחֲשַׁבּוֹת כְּאֵלֶּה חֲלִילָה הֲלֹא לֹא בָּאֵנוּ לָזֶה הָעוֹלָם, כִּי
 אִם לְשִׁבֵר הַבְּחִירָה וְלַהֲפֹךְ דַּעְתָּנוּ וְעֵינֵינוּ וּלְבַנּוּ מְזֵה הָעוֹלָם
 לְגַמְרֵי, וְלַהֲסַתְּפֵל רַק עַל הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי וְלַהֲתַדְבֵּק בָּךְ, כְּמוֹ

שְׁכַתוּב: "וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרַי לִבְכַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֲתֶם
 זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" וּכְתִיב: "אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד,
 וְבוֹ תִדְבֹק וּבִשְׂמוֹ תִשָּׁבַע" וּכְתִיב: "אַחֲרַי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ,
 וְאוֹתוֹ תִירָאוּ וְאֵת מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ, וּבְקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ וְאוֹתוֹ
 תַעֲבֹדוּ, וְבוֹ תִדְבַּקוּן" וּכְתִיב: "הַעֲדַתִּי בָכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם
 וְאֵת הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמְּוֹת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה, וּבַחֲרַתְּ
 בַחַיִּים לְמַעַן תַּחֲיֶה אֶתְּהָ וּוְרַעְיָךְ לְאַהֲבָה אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַ
 בְּקוֹלוֹ וּלְדַבְּקָה בּוֹ כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ" וְעַתָּה עַתָּה, אֵיךְ
 נִהְפָּכְנוּ, "הַיַּעֲזֹב מִצּוֹר שְׂדֵי מַיִם קָרִים נוֹזְלִים לְחֹצֵב לָהֶם בְּאֵרוֹת
 נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם" הַיִּתְכַּן לְהַפְסִיק חֵם וְשִׁלּוּם
 הַמַּחֲשָׁבָה מֵחַי הַחַיִּים וּמִתּוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה, מְקוֹר הַחַיִּים
 הָאֱמֵתִיִּים וְהַנִּצְחִיִּים, לְחֹשֵׁב בְּדַבְּרִים כְּאֵלֶּה שְׁאֵנוּ רְגִילִים בָּהֶם
 כֹּל אֶחָד כְּפִי נִשְׁטוּתוֹ וְטַעוּתוֹ וּכְסִילוּתוֹ.

אֵתָּה יְהוָה אֵתָּה אֲדוֹנֵנוּ מְלַבְּנוּ, מֵה נַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה מֵה
 נַעֲשֶׂה לְעוֹלָם הַנִּצְחִי, מֵה נַעֲשֶׂה לְיוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת
 וּמְנוּחָה, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֶׁר לְהַכְנִס וּלְהַכְלִל שֵׁם כִּי אִם מִי שְׁמַקְשֵׁט
 עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִפְּשִׁיט דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי מַחֲיָזוֹ דְּהֵאֵי
 עֲלָמָא וּמְדַבֵּק אֵת עֲצָמוֹ רַק בְּהַתְּכַלִּית הָאֱמֵתִי וְהַנִּצְחִי וּמֵה

נעשה, וחטאינו עשו לנו מה שעשו, עד אשר "מבעתי ביון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושבילת שטפתני" אבי אבי אבי, אדוני אדוני אדוני, "מלכי ואלהי אליך אתפלל", אליך אשתטח, אליך אתנפל ואתחנן, עשה למענך לכד עשה מה שתוכל ברחמיך הרבים והחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, זכני מעתה, עזרני מעתה, הושיעני מעתה והיה עמי תמיד, ועזרני וזכני לסגר ולהעצים ולסתם עיני ולכבי ודעתי ומחשבתי מחיוו דהאי עלמא שפלה לגמרי, ולא אסתכל על הבלי עולם הזה ותאותיו ומרדותיו כלל, כי כל העולם הזה אינו עולה בהרף עין, כי הכל הכל ורעות רוח "וימה יתרון לאדם מכל עמלו" ומכל תאותיו והבליו.

טוב ומטיב לכל, טוב ומטיב תמיד, טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב ומטיב באמת, היטיבה ברצונך עם רחוק משוב כמוני, אשר מרדתי בטובך בידיים, במזיד ובשונג באנס ובצרזון אלפים ורכבות פעמים אשר התחלת להטיב עמי הרבה טוב האמתי והנצחי, ואנכי דחיתי בידיים טובך האמתי פמה וכמה פעמים, "עד כי חדל לספר כי אין מספר" אנא האל הטוב, אשר טובך אינו נפסק לעולם, זכני מעתה לטובך האמתי, שבעני משובך

הנצחי, עזרני וזכני לכלל באחד באמת, בתכלית הכלליות
 בתכלית הפטול כראוי, ברצוא ושוב פרצונך הטוב, עד שאזכה
 לדעת שכלו טוב ואין שום רע בעולם כלל וכל הצרות והיסורין
 הבאין בעולם כלם הם טובות גדולות, עד שאזכה לבטל כל
 הצרות והיסורין שבעולם על-ידי זה, ונזכה לקבל היסורים
 המכרחים לבוא, באהבה ובשמחה גדולה, ולבטל כל היסורין
 על ידי הפטול אל התכלית הטוב באמת, עד אשר נזכה לקבל
 ולהמשיך מימי התורה על ידי השמחה מהרשימו של הפטול
 שתאיר אל המחין ונזכה לשאב מים בששון ממעייני הישועה,
 ועל ידי השגת התורה נזכה לקרר היסורין ולכבות צמאון
 הנפש גם בעת שנשוב מהפטול אל הדעת, ולא יהיה שום פח
 להיסורין להתגבר עלינו חס ושלום אחרי כן, אחר שנשוב
 מהפטול, רק נזכה לבטלם אז על ידי השגת התורה שתזכנו
 לקבל ולהשיג על-ידי השמחה מאור זריחת הרשימו הקדושה
 שנשארו מההסתכלות והפטול, אל התכלית שהוא כלו טוב
 כלו אחד, שתאיר הרשימו אל כלי המחין השגת סתרי
 אוריינתא, ויקים בנו מקרא שכתוב: "אשרי הגבר אשר תיסרנו
 יה ומתורתך תלמדנו".

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנוֹפָה לְתַפְלָה בְּשָׁלוֹמוֹת, וְנִזְכָּה
 לַעֲשׂוֹת אֶחָד מִכָּל הַתַּפְלָה, וְתִהְיֶה כָּל תַּפְלוֹתֵינוּ
 וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבִקְשׁוֹתֵינוּ כְּלוּלִים יַחַד בְּתַכְלִית הָאֲחָדוּת, בְּאִפְּן
 שְׂיִהְיֶה לָנוּ כַח לְסִדֵּר לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם תְּמִיד שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת
 וְתַפְלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת הַרְבֵּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלוֹמוֹת
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

אֲנִי הַטּוֹב וְהַמְּטִיב הַרוֹצֵה בְּתַפְלַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אַתָּה יוֹדֵעַ
 אֵת עֲצָם יְקָר יְפֵי הַדָּרַת קִדְשֵׁת דְּבוּרֵי הַתַּפְלָה הַקְּדוּשָׁה
 שָׂאֵנוּ זֹכִים לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֶיךָ אַתָּה יוֹדֵעַ אֵת הוֹד פְּאָר
 יְקָרָת קִדְשֵׁת כָּל אוֹת וְאוֹת מִדְּבוּרֵי הַתַּפְלָה כִּי מִי יִהְדַּר מִי יִפְאָר
 גְּדַל פְּאָר הַלְּקוּטִים וְהַקְּבוּצִים שָׂאֵנוּ מְלַקְטִים וּמְקַבְּצִים שׁוֹשְׁבִים
 וּפְרָחִים וְצִמְחִים נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים, מִפְּאָרִים וּמִהֲדָרִים, סִגְלוֹת
 יְקָרוֹת וְחִמּוּדוֹת גְּדוּלוֹת, בְּשִׂדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלוּיוֹת, עַל-יְדֵי
 כָּל אוֹת וְעַל-יְדֵי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר וּמִכָּל-שֶׁפֶן עַל-יְדֵי כָּל בְּרָכָה
 וּבְרָכָה שֶׁל הַתַּפְלָה הַקְּדוּשָׁה וְאִם הֵינּוּ זֹכִים לְהַטּוֹת אֲזַנֵּינוּ
 לְשִׁמְעַ מֶה שָׂאֵנוּ מוֹצִיאִים בְּפִינוּ מִרְגְּלוֹת יְקָרוֹת וְאֲבָנִים טוֹבוֹת
 וְיְקָרוֹת כְּאֵלוֹ, לְהִכִּין וּלְהַשְׁכִּיל אֵת יְקָר תַּפְאֶרֶת גְּדֻלַּת הוֹד יְפֵי
 הַדְּבוּר הַקְּדוּשׁ וְהַנוֹרָא שֶׁל הַתַּפְלָה הַקְּדוּשָׁה, אֵת עֲצָם יְקָרָת

קדֹשֶׁת כָּל דְּבוּר וְדְבוּר, לֹא הֵינּוּ יְכוּלִים לְהַשְׁלִים לְדַבֵּר אֶפְלוּ
 בְּרָכָה אַחַת, וְאֶפְלוּ דְבוּר אֶחָד, כִּי הֵינּוּ נִקְשָׁרִים וְנִכְרָכִים
 וּמְהַדְקִים בָּאוֹת הָרֵאוּשׁוֹנָה שֶׁל הַדְּבוּר, כִּי אִיךְ אֶפְשֶׁר לִילָךְ מִן
 אוֹת הָרֵאוּשׁוֹנָה שֶׁל הַדְּבוּר לְגַדֵּל עֵצִים יָקָר יִפְיֶה וְזִינָה וְהַדְרָה,
 הַדְרָא דִּלָּא אֶפְשֶׁר לְמַפְרֵט בְּשִׁפּוֹתָא, וּלְגַדֵּל עֵצִים תַּקְפָּה
 הַתְּקַשְׁרוֹת הַדְּבוּר עִם הַנֶּפֶשׁ, עַד אֲשֶׁר אֵין הַדְּבוּר מְנִיחַ אֶת
 הַנֶּפֶשׁ לִילָךְ מֵאֲתוֹ לְהֵלֵךְ יוֹתֵר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא טוֹב וְחֶסֶד, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, אֲתָה
 הוֹדַעְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂגִם מִי שְׁזוּכָה לְבַחֲינָה זֹאת,
 לְשִׁמּוֹעַ הוֹד יְפֵי הַדְּבוּר, עַד אֲשֶׁר אֵין הַדְּבוּר מְנִיחַ אוֹתוֹ לִילָךְ
 לְהֵלֵךְ יוֹתֵר, גַּם זֶה אֵינוֹ טוֹב, וְאֵין זֶה שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה כִּי צָרִיכִין
 דִּיקָא לְהַתְּפַלֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת וְהַהוֹדָאוֹת וְלַהֲשִׁלִּים כָּל סֵדֶר
 הַתְּפִלָּה בְּשְׁלֵמוֹת, וְגַם לֹמַר עוֹד אַחַר כֶּךָ הַרְבֵּה תַחֲנוּנוֹת
 וּבִקְשׁוֹת, וּמְזַמְּרֵי תְהִלִּים וְשִׁאֲרֵי תְפִלוֹת הַרְבֵּה עַל בֶּן עֶקֶר
 שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה הוּא בְּשׁוּזוּכִין לְכֻלָּל הַתְּפִלָּה בְּאֶחָד, שֶׁהוּא
 הַתְּכִלִּית, שֶׁהוּא כְּלוּ טוֹב כְּלוּ אֶחָד וְאֲתָה יְהוָה יַדְעֵת שְׁפִלוּתֵנוּ
 וּפְחִיתוּתֵנוּ, כַּמָּה אָנוּ רְחוּקִים מְכֹל וְכֹל מִשְׁנֵי הַבַּחֲיִינוֹת הָאֵלֶּה,
 כִּי אָנוּ רְחוּקִים מִתְּפִלָּה מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַרְחוּק בְּכַמָּה

הַרְחֲקוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, וְלִבְנוֹ אָטוּם מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אֵין אָנוּ זֹכִים
 לְהַטּוֹת אֶזְנוֹנוֹ וְלִשְׁמַע מִה שְׁאָנוּ מְדַבְּרִים בְּפִינוּ בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה
 וּבְפִי וּבִשְׂפָתַי אָנִי מִתְּפַלֵּל, וְלִבִּי רְחוּק מִהַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים
 וְאִינִי מִתְּנַבֵּר לְהִשְׁמִיעַ לְאָזְנִי מִה שְׁאָנִי מוֹצִיא בְּפִי וְאִם לְפַעֲמִים
 אֶתֶּה עוֹזֵר לִי, עַד שְׁאָנִי מִתְּחִיל לְהַטּוֹת אֶזְנִי וְלִשְׁמַע מִרְחוּק
 אֵיזָה אוֹת וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה, עֲדִין אָנִי רְחוּק
 מִהַתְּכַלִּית הָאֲמִתִּי, מִתְּכַלִּית הָאֲחֻדוֹת, וְעַל כֵּן עַל פִּי רַב אָנִי
 נִשְׁאָר כְּרוּךְ מְאֹד אַחַר אֵיזָה דְבוּר שְׁאָנִי מִתְּחִיל לְשִׁמְעוֹ, וְאִינִי
 יָכוֹל לְפַרֵּד מִמֶּנּוּ וְלִילָךְ לְהֵלֵן לְדַבֵּר יוֹתֵר וְאֶתֶּה יוֹדֵעַ שְׂגֵם זֶה
 אֵינִי שְׁלֹמוֹת, כִּי אָנִי צְרוּךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה, לְהַתְּפַלֵּל כָּל סֹדֵר
 הַתְּפִלָּה, וְלִהְיוֹסִיף עוֹד תְּחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת הַרְבֵּה, כִּי צְרֻכִי הֵמָּה
 מְרַבִּים מְאֹד.

וּבְכֵן בָּאתִי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, רְבוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל
 הַנְּשֻׁמוֹת, שֶׁתְּמַלֵּא רַחֲמִים עַל נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט עַל
 נְשַׁמְתֵי הָעֲנִיָּה וְהַדְּלָה עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרָעִים, אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי
 לַפְשֹׁעַ נְגַדְךָ, חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, עַד
 אֲשֶׁר זֶה יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה אֲשֶׁר נִשְׁמַתִּי הוֹלְכֵת נֶעֱה וְנָדָה,
 וְנִתְרַחֲקָה וְנִתְנַרְשָׁה מִן הַשָּׂדֶה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁשָּׁם גְּדֻלִּים כָּל

הנשמות הקדושות, ויצאה בגולה ואין לה מכיר, והיא הולכת ומטרפת, ואין לה "מנוח לכף רגלה, כל רודפיה השיגוה בין המצרים" ומה אעשה ועוזנתי גרמו כל אלה ויותר מזה לולא רחמיך וחסדיך אז אבדתי בעניי חלילה ועתה איך יוכל עבד אדוני זה לדבר עם אדוני זה, מאחר שאני רחוק מנשמתו כל כך, ואיך יוכל גלם סרוח מבלבל ומטרף לדבר דברי אלהים חיים, על כן אין לי שום תקוה לשוב ולהתחנן, כי אם על ידי בעל השדה האמתי ועל זה באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, להפיל תחנתי לפניך מלא רחמים, בלב נשבר ונדכא, בלב קרוע ומרתח, בלב חרד ונאנח, בלעגי שפה ובלשון עלגים, צופה ומביט ומיחל ומחכה לרחמיך וחנינותיך האמתיות, וישב ודומם לתשועת יהוה בהרף עין, כי אין לי פה לדבר ולא מצח להרים ראש, כי קלקלתי ושחתתי בידים כל טובותיך ועצותיך הקדושות אשר השפעת עלי בכל עת, ועתה מה יש לי עוד צדקה ולועק עוד אל המלך.

רחמן מלא רחמים, רחם על נפשי ורוחי ונשמתו כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות שעליהם, זה ימים ושנים הרבה יהמו מעידך ורחמיך על נשמתו הפגומה מאד ועל כל הנשמות

הַעֲרַמּוֹת דְּאֵזְלִין עֲרַטְלָאִין בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים אוֹי אוֹי אוֹי, מָה
 אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר, אוֹי אוֹי אוֹי מְתֵי אִזְכָּה לְתַקַּן פְּגָמִים גְּדוֹלִים
 גְּבוּהִים וְעִצּוּמִים כְּאֵלֶּה, אֲשֶׁר פְּגָמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי בְּמָקוֹם שֶׁפְּגָמְתִּי
 חָמַל וְרַחַם עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּד בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל כָּל
 נִשְׁמוֹת וְרוּחוֹת וְנַפְשוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, וְתַן לָנוּ בְּעַל שְׂדֵה
 אֲמָתִי שְׂיִיכַל לְעַסֵּק בְּתַקּוֹן נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ, שְׂיִהְיֶה לֹא
 כַּח לְתַקּוֹן כָּל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, לְהַכְנִים כָּל הַנִּשְׁמוֹת
 מִחוּץ לַפָּנִים, לְתוֹךְ הַשְּׂדֵה הַקְּדוֹשָׁה, וְלְעַסֵּק בְּכָל תְּקוּנֵיהֶם
 וְצָרְכֵיהֶם לְזַרְעֵם וְלִנְטָעֵם וְלְהַשְׁקוֹתֵם וְלִגְדֵלֵם וְלְהַצְמִיחֵם
 וְלְהַרְבּוֹת פְּרוּתֵיהֶם וְלִתֵּן הִרְחָקָה כְּרֵאוֹי בֵּין כָּל הָאֵילָנוֹת
 וְהָעֵשְׂבִים שֶׁלֹּא יִכְחִישׁוּ אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ חֵם וְשָׁלוֹם, וְיָקִים מִהֲרָה
 מִקְרָא שְׁכֵתוֹב: "יֵשֶׁם מְדַבֵּר לְאַגַּם מַיִם, וְאַרְיָן צִיָּה לְמוֹצָאֵי מַיִם
 וְיוֹשֵׁב שָׁם רַעֲבִים וְיִכּוֹנְנוּ עִיר מוֹשֵׁב, וְיִזְרְעוּ שָׂדוֹת וְיִטְעוּ כְּרָמִים,
 וְיַעֲשׂוּ פְרֵי תְבוּאָה וְיִבְרַכֶּם וְיִרְבּוּ מְאֹד וּבְהַמָּתֶם לֹא יִמְעִיט".

וְתַרְחַם בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים עַל הַצְּדִיקֵי אֲמַת הָעוֹסְקִים בְּתַקּוֹן
 הַשְּׂדֵה הַקְּדוֹשָׁה הַנִּקְרָאִים בְּעַלֵּי הַשְּׂדֵה, וְעַל כָּל יוֹצְאֵי
 חֲלָצֵיהֶם וְעַל כָּל הַתְּלוּיִים בָּהֶם, וְתִשְׁמְרֵם וְתִצְלִיֵם מִכָּל
 אוֹיְבֵיהֶם וּמִכָּל שׂוֹנְאֵיהֶם וּמִכָּל רוֹדְפֵיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל

ההתגרות שמתגרין בהם, וגדל השנאה והקנאה והיסורים
 והרדיפות שבאים עליהם על ידי זה חוס וחמל עליהם ועלינו
 ואמר לצרותיהם די, ושמרם והצילם, החים וקמים, וחזקם
 ואמצם וברכם, באפן שיוכלו לעסק בתקוננו ובתקון כל השדה
 בלה רחם מלא רחמים על נשמות עשוקות כאלו, על נשמות
 רחוקות מתקון זה כמה וכמה מאות שנים, וכמה גלגולים עברו
 עליהם, וכמה יסורין וצרות והרפתקאות עברו עליהם בכל
 גלגול וגלגול חמל על נשמות עיפות ונרדפות, ובפרט על
 נשמות הערמות דאזלין ערטלאין, שאינם יכולים להתלבש
 בשום גוף, אשר אתה ידעת עצם הרחמנות שעליהם חמל על
 דמעתם וצעקתם, חמל על אנחתם וגניחתם ואנקתם, חמל על
 צערם המר, חמל על טלטולם הקשה והכבד מאד אשר "כשל
 פח הסבל" חמל עליהם למען שמך, למען רחמך הרבים לבר,
 כי אין בנו פח ודעת להתפלל עליהם ועלינו, עשה למענך ולא
 למעננו, ואל תזכר להם ולנו עוונותינו "מהר יקדמונו רחמך כי
 דלוננו מאד", עזרנו כי עליך נשעננו.

וזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת עד שיאירו עיני בעל
 השדה, ותהיה השדה נקראת שדה צופים ולא תהיה

נקראת חס ושלום שדה בוכים, שתעזר ותושיע ברחמיך
 הרבים ובחסדיך העצומים שיהיה פח להבעל השדה להיות
 צופה ומביט ומסתכל על כל אחד ואחד מישראל הרחוק מן
 התכלית להביאו אל התכלית האמתית, שיוזבה כל אחד לסתם
 עיניו ודעתו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, עד שיהיה נכלל תמיד
 בתכלית הטיפול ברצוא ושוב בתוך התכלית האמתית שהוא
 בלוי אחד בלוי טוב, באפן שיוזבה כל אחד ואחד מישראל לכלל
 תפלתו באחד עזרנו טוב לכל שנוזבה לביטל כל גשמיותנו עד
 שנוזבה לביטל עצמנו לגמרי לכלל באחדותך באמת שהוא בלוי
 טוב תמיד, עד שתהיה תפלתנו בתכלית השלמות כלולה יחד
 מתחלתה ועד סופה בתכלית האחדות ולא נשכח שום אות
 ודבור של התפלה לעולם ואפלו כשנעמד בסוף התפלה, נזכר
 עדין את אות ודבור הראשון של התפלה ולא גלך ולא נעבר
 ולא נפסק לעולם מאות ודבור הראשון של התפלה, אפלו
 כשנבוא לסוף התפלה ולא נעשה שום פרוד והבדל והרחקה
 בין דבורי התפלה הקדושה, רק כל התפלה בלה תהיה כלולה
 ומחברת ומקשרת יחד מראשה לסופה, ומסופה לראשה,
 בתכלית האחדות בתכלית השלמות, כי בלוי אחד בלוי טוב,
 ועל ידי זה נזכה לסדר ולומר לפניך בכל יום ויום שירות

וְתִשְׁבְּחוּת וְתִפְלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וּדְוָיִים וּפְיוּסִים הַרְבֵּה
 בְּפֶה מְלֵא, בְּכוֹנֶה גְדוֹלָה, בְּתַכְלִית כּוֹנֵת הַלֵּב בְּאַמַּת כְּרִצּוֹנֶךָ
 הַטּוֹב וְכֻלָּם יִהְיוּ כְּלוּלִים יַחַד בְּשִׁמְךָ הַמְיֻחָד בְּתַכְלִית הָאֲחֵדוּת
 עַד אֲשֶׁר תִּשְׁמַע שׁוֹעֲתֵנוּ וְתֵאָזֵן תְּפִלוֹתֵינוּ וְתִקְשִׁיב תַּחֲנוּתֵינוּ,
 וְתִמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, שְׁנוֹזֶפֶה חַיֵּשׁ קַל מֵהֲרָה
 לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת
 וְתִשִּׁים חֲלַקְנוּ עִם הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים הַיּוֹשְׁבִים לְפָנֶיךָ בְּגַן עֵדֶן,
 וְתִשְׁעֶשֶׂע עִם נַפְשֵׁנוּ לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצָּח נְצָחִים וְנִזְכֶּה וְנַחֲמָה
 וְנִרְאָה וְנִירָשׁ טוֹבָה וּבִרְכָּה לְשָׁנֵי יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי
 הָעוֹלָם הַבָּא.

וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנוֹזֶפֶה לִהְיוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד וְתִרְחַם עָלֵינוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ וְחִנּוּנוֹתֶיךָ וְתִזְכְּנוּ בְּחֶסֶדְךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנוֹזֶפֶה
 לְעַמּוֹד וְלִרְאוֹת אֶת הַמְּחוּל שֶׁתַּעֲשֶׂה לְצְדִיקִים לְעֵתִיד לָבוֹא וְכֻלָּ
 אֶחָד יִהְיֶה מֵרְאָה בְּאַצְבָּעוֹ וְאוֹמֵר "זֶה יְהוָה קוֹיְנוּ לוֹ", כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב: "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה, קוֹיְנוּ לוֹ וַיּוֹשִׁיעֵנוּ,
 זֶה יְהוָה קוֹיְנוּ לוֹ, נִגִּילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ" אֲשֶׁרִי הַמְּחַפֶּה לָזֶה,
 "אֲשֶׁרִי תִבְחָר וְתִקְרַב" שִׁיזְכֶּה לְהִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים שֶׁמַּחַת
 הַמְּחוּל הַזֶּה.

מֶלֶךְ רַחֲמִים חֲפִיץ לְהִיטִיב לְכָל בְּרִיּוֹתֶיךָ, רַחֵם עָלֵינוּ כָּל עוֹד
 נִפְשֵׁינוּ בָנוּ, וְחַיֵּינוּ וְזַכְנוּ וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בִּישׁוּעַתְךָ
 הָאֲמִתִּיית, כְּמוֹ שְׂאֵתָה יוֹדֵעַ אֶת כָּל הַיְשׁוּעוֹת שְׂאָנוּ צְרִיכִין
 בְּאִפֶּן שְׁנוּכָה לְהַגִּיעַ לְכָל מָה שְׁבִקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ חַיֵּשׁ קֵל מְהֵרָה,
 וְלֹא נֵעוֹל בְּכֶסֶף אֶת קַמְךָ, "יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי, וְהִגִּיזוֹן לְפָנֶיךָ,
 יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי שְׂמֵחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
 לֵב יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מֶלֶךְ" וַיִּקְרָא
 מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא
 יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וַיִּשְׁמוּ אֶחָד" וּבְתוֹרַתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר: "שְׁמַע
 יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד."

לטייל בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן